

BİNBİR ROMAN

Cilt: 5 - Sayı: 117 - 25 Kuruş

9 - Ağustos - Çarşamba - 1950

ARADIĞIM KADIN

PAVLO SAAT 22'DE SAN REMODA BULUNMAK ÜMİDİ İLE 18'DE HAREKET ETTİ. YOLDA MAKAS KIRILDI. GECEYİ SAVONA DA GEÇİRDİ.

USTA DA YOK
MAKAS YAYI DA.. ANCAK
YARIN SABAH

VAH..VAH.. BU BENİ ÇOK
ÜZDÜ.

ERTESİ SABAH OTOMOBİLİNİ TA-
MİRİ ANCAK ONBİRDE BİTTİ. ÖĞ-
LEDEN SONRA SAN REMODA VAR-
DI. OTELLERE SORMAYA BAŞLADI

AFFEDERSİNİZ.. OTELİNİZE Mİ
LÂNODAN, MATİLDE İSMİNDE
BİRİ İNDİ Mİ? HAYIR BAYIM..

25/

NİHAyet BİR EVET CEVABI ALDI

BÜTÜN OTELLERDEN: "HAYIR BAYIM
CEVABINI ALINCA LÜKS OTELLERE"
BAŞ VURDU.

BU OTELLERDE
KALACAK PARASI OLDU.
GÜNÜ SANMAM YA..
NEYSE.

ÇOK ŞÜKÜR.. DERHAL
GÖREBİLİR MİYİM?

MATMAZEL MEANDRI'YI Mİ?
MAALESEF HAYIR.. GİTTİ.

BAKAYIM
EFENDİM..
GİTTİ Mİ
NEREYE? GİTMİŞ..

117/1

İYİ AMA NERE.
SİNE? BUNU BİL.
DİRMEMİŞ Mİ?

MAALESE HAYIR..
İSTERSENİZ SİZ
DE BAKIN..

MATİLDE İSMİNİN ÜSTÜNDE
MEANDRİ DİYE BİR İSME TE.
SADÜF ETTİM. SAKIN BE.
NİM AHBABIM OLMASIN..
DEFTERE YİNE BAKABİLİR
MİYİM? BUYURUN..

KONTES VIOLONA D'AVARAN.
ÇES.. TAMAM.. BANA SAN RE.
MOYA GİDEGEĞİNİ SÖYLEMİŞ.
TI..

DERHAL KONTESİLE BİR MÜLAKAT
İSTER, VE AZ SONRA OTELİN HOLÜNDE
BULUŞURLAR..

VIOLONA!

O.. BU NE
SÜRPRİZ BÖYLE..
NE ARIYORSUNUZ BURADA
ARMANDO LAVAL.. NİŞANLIM..
KOCAM PAVLOYU TAKTİM
EDERİM..

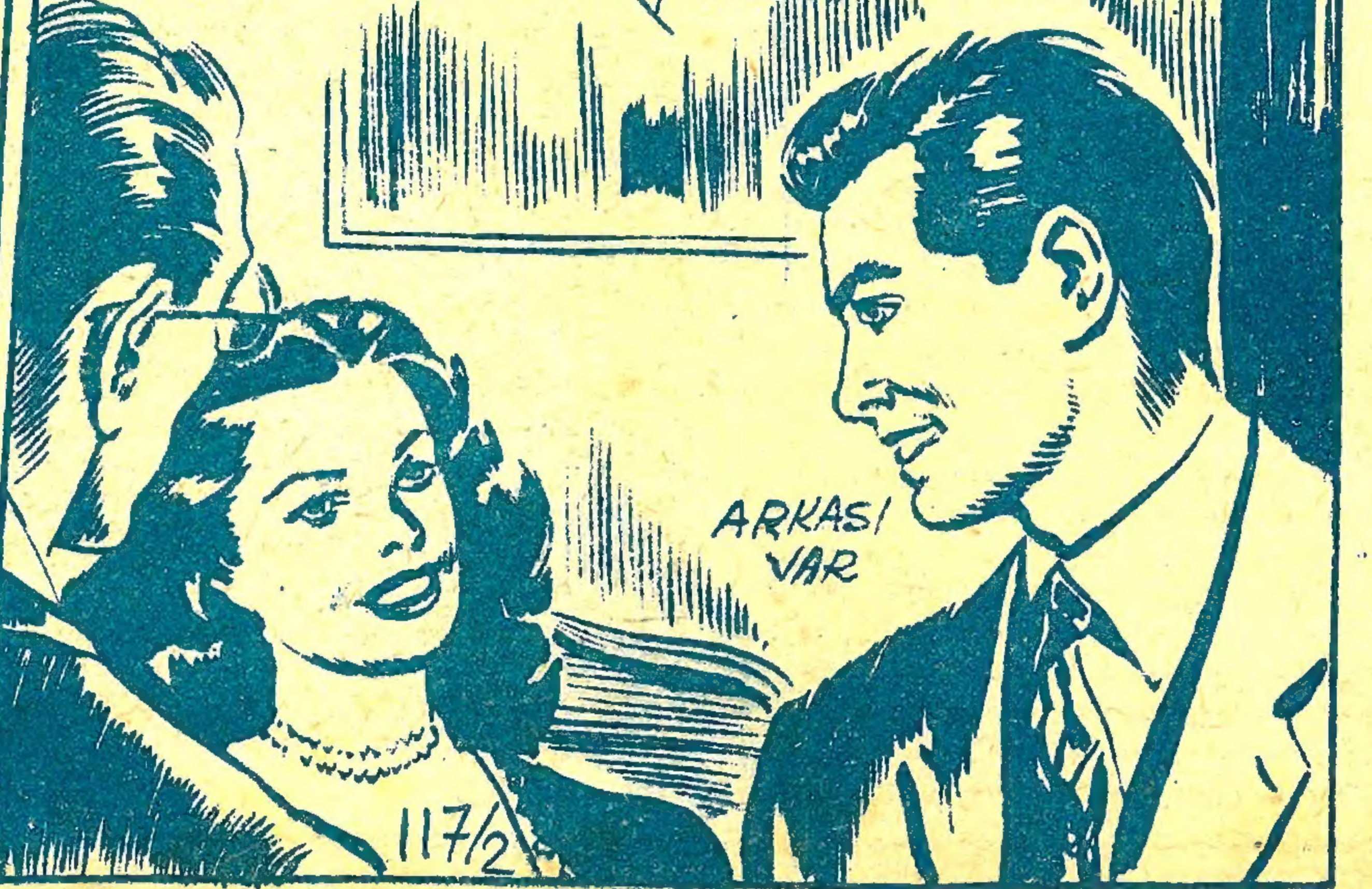
BU GARİP TAKTİM.. MERA
SİMİNE HEPSİ GÜLDÜ.
LER. EL SIKIŞTI.
LAR..

SİZİNLE TA.
NİŞMAYI ÇOK ARZU E.
DİYORDUM. SİZE ŞÜK.
RANLARIMI ARZETMEK İS.
TERİM.. YAKIN ZAMANA KA.
DAR BU EVLEN.
MEYİ.

.... CİDDİ SANIYORDU.
NUZ DEĞİL Mİ? HAL.
BUKİ TÖRENİ NE CİDDİ
İDİ.

EYET AMA
İKİ SAAT SONRA
DA BOŞANDINIZ

ORASI
ÖYLE.. BİZ VIOLONA
İLE HEMEN AYRILMA KA.
RARINI DAHA EVYELDEN
VERMİŞTİK.

ARKASI
VAR

117/2

Arnold Buzby, dişlerinin arasından : «Demek ki ihtiyar beni mirasından mahrum etmeyi düşündü ha, diye mırıldandı. Zaten her yerde çok müsrif olduğumdan bahsettiği de kulağıma çalınırdı. Şimdi hepsinin acısını çıkaracağım.»

Bir yandan da bir ay kadar önce, zengin amcasıyla o müthiş münakaşaya girişmeden önce kasanın şifresini defterine yazmayı akıl edebildiği için kendi kendini tebrik ediyordu. Ağır adımlarla duvara gömülü kasaya doğru ilerledi ve parmaklarını, üstünde çeşitli harfler ve rakamlar bulunan yuvarlak madeni levhanın oyuklarında bir müddet dolaştırdıktan sonra not defterini cebine koyup geniş bir nefes aldı. Amcasının yazıhanesinin çekmecesinden birinde bulunduğu anahtarla mutfak kapısını açarak içeri girdiği için onu hiç kimse de görmemişti zaten.

Ağır çelik kapak muntazam tıkırtılar çıkararak açıldı ve Arnold'un gözleri, üst üste istif edilmiş banknot demetlerinin cazip manzarası ile karşılaşınca odanın karanlığını delercesine parlamaya başladılar. Kasada en aşağı on bin dolar vardı ve bu, delikanlı için hiç de küçümsenecek bir miktar değildi.

Arnold'un yüzünde bir tebessüm belirdi. «İhtiyar sefil, kara gözlü yeğeni-nin ona böyle oyunlar da oynayabileceğini aklından hiç geçirdi mi acaba?» diye düşünüyordu.

Yanında getirdiği küçük deri çantayı açtı ve uyuşuk görünüşünden umulmayan bir çabuklukla Daniel C. Vangilder'in muazzam servetinin bu küçük parçasını çantasının içine doldurmaya başladı.

Son desteyi yerleştirdikten sonra çantasını dikkatle kapadı ve elindeki elektrik fenerinin ışığını kasanın kuytu köşelerinde son bir defa daha dolaştırdı. Tam, ufak çelik odanın tamamıyla boşaldığına kanaat getirmek üzereyken gözüne, kapağın arkasındaki boşluğa ustalıkla yerleştirilmiş, üzeri mühürlü bir

Her şeyi göze alıp, başını kâğıtların üzerine eğdi.

zarf ilişti. Belki bunun içinde de çok kıymetli şeyler gizliydi.

Zarfı açar açmaz birdenbire irkildi. Bu Daniel C. Vangilder'in vasiyetnamesiydi.

Vakit epeyce geç olmuştu ve geçen her dakika durumunu biraz daha kötü-

leştiriyordu.

Fakat Arnold bu acayip karakterli amcanın, servetinin ne şekilde taksim edilmemesini istediğini eskiden beri çok merak ettiğinden her şeyi göze alıp başını kâğıtların üzerine eğdi. İhtiyar adam parasının çoğunu muhtelif hastahanelere,

hayır müesseselerine ve kiliselere bırakmıştı.

Arnold okumaya devam ederek nihayet vasiyetnamenin yakın ve uzak akrabalara, hizmetkârlara ve köşe başında nöbet bekliyen polise ayrılan kısmına geldi.

Birden bire elleri titremeye başladı, sıra kendisine gelmişti. Zorlukla yutkunarak, bir an içinde kupkuru olan boğazını yumuşatmaya çalıştıktan sonra bakışlarını Arnold Buzby'den bahseden satırların üzerinde koşturdu.

Zengin ihtiyar : «First National Bank'a yeğenim Arnold namına yüz bin dolar yatırılmasını istiyorum diye yazmıştı.

Arnold zonklayan şakaklarını yumrukları ile sıktı, gözlerine inanamıyordu. Bu altın renkli kelimeleri tekrar okudu. Evet doğrudur. Daniel kendisine tam yüz bin dolar bırakmıştı. Fakat vasiyetnamenin bu kısmı, bu kadarla kalmayarak şöylece sürüp gidiyordu.

«Bu para yeğenim Arnold Buzby'ye ölümünü takip edecek ayın sonuna kadar cinayet hırsızlık veya dolandırıcılık gibi kanuna aykırı hiçbir uygunsuz harekette bulunmadığı takdirde ödenecektir. Onu yukarıda belirtilen tarihe kadar devamlı olarak takip etmek ve, bütün gördüklerini ve duyduklarını günü gününe avukatıma bildirmekle vazifelen-dirdiğim adamın sözlerinden şüpheyi mucip her hangi bir mâna çıkarıldığı andan itibaren de Arnold Buzby, servetimin bir kuruşuna bile sahip olamayacaktır.

Kâğıtlar Arnold'un elinden kasanın dibine düşüverdi. Delikanlının avuçları ter içinde kalmıştı. Çabucak henüz geri dönemiyecek kadar ilerlememiş olduğunu düşündü. Paraları hemen yerine bırakıp kimseye görünmeden evi terk edebilirse mesele kalmazdı. Böylece bir hafta sonra amcasının ölümü tam bir ay geride kalmış olacak, o da hakikatten alınının teriyle hakkettiği bu parayı cebine indirecekti.

Kaybedecek vakti yoktu, banknot demetlerini biraz öncekinden çok daha büyük bir dikkatle çantadan çıkararak kasadaki yerlerine istif etmeye başladı.

Deli gibi çırpınıyordu. Öyle ki odadaki bütün lâmbaların yakılmış olduğunu ancak işini tamamıyla bitirdikten sonra fark edebildi.

Stan Laurel ve Oliver Hardy Ne Yapıyorlar?

Artık eskisi kadar gözde olmıyan beyaz perdenin meşhur iki komiği Stan Laurel ile Oliver Hardy'si şimdi Avuranın muhtelif şehirlerinde propaganda gezileri ve temsilatları vermeğe başlamışlardır. İngilterenin Ulverston şehrinde 55 yıl önce doğmuş olan Stan Laurel (zayıf) ile halen 58 yaşında olan ve Birleşik Amerika devletlerinin Georgia eyaletinde doğan Oliver Hardy (Şişman) bu seyahatte karılarını da yanlarından ayırmamışlardır.

Senelerden beri film çevirmemiş olan komikler için bu seyahat bir hayli kazançlı olmuş ve bu arada bir Fransız - İtalyan film şirketiyle de bir anlaşma yapmışlardır. Komikler yakında bu şirket tarafından çevrilecek ve atom bombası etrafında mizahi bir mevzuu olan "Atol K" isimli filmin başrollerini oynayacaklardır.

Aşk ve Macera Romanı: 22

Parker gözlerini dehşetle açmış efendisine bakıyordu. Ronni gülerek:

— Haydi artık bu mesele hakkında fazla konuşmağa lüzum yok! Eve gidebiliriz değil mi Parker?

Dedi. Şoför hayretinden nefes bile alamıyacak bir hale gelmişti. Bugün efendisi sarhoş muydu, neydi? Kendisini hiç bu halde görmemişti. Halbuki efendi otomobile girmiş, başka şeylerle uğraşıyordu. Ceplerini boşaltmıştı. Bu ceplerde bir altın sigara tabakası, bir mektup çantası, bir köstekli saat ve hesapları yazmak için küçük bir defter çıkmıştı. Pantolonunun cebinde de biraz gümüş para ve birkaç anahtar vardı. Bu eşyaların nereden geldiğine şaşıyordu. Hepsini, otomobilin kanapesine sıralayıp düşünmeğe başladı.

Bu sırada gözü, altın sigara tabakasına takıldı. Tabakanın kapağına bir şeyler hakkedilmişti.

«Beril'den Ronni'ye..»

Ronni! Beril! Tamam; bunlar kendi eşyaları idi? Böylece çözdüğü muamma, keyfini yerine getirdi.

— Hayır, bugün size ihtiyacım yok!

Diyerek otomobilden indi ve Parker'i arabada bırakarak apartımanına doğru ilerledi. Asansörün kapısını açmaya hazırlanırken Ronni gülerek reddetti:

— Hayır, asansöre ihtiyacına yok!

Ve basamakları ikişer ikişer atlayarak daireesine çıktı.

XXXVIII

Akşam üstü Ronni odasında oturmuş o gün sabahleyin başından geçen hadiseleri hafızasında toplamaya çalışıyordu.

Ne olmuştu? İdam hükmünün infazını bizzat görmüş ve bir kasırgaya yakalanmış insan gibi kafası karmakarışık olmuştu.

Ronni'nin bağlandığını ve asıldığını gördüğü acaba hangi men-debur herifin vücudu idi? Ambrozun mu idi? Gördüğü o manzarayı hayal meyal hatırlıyordu. Sonra lokantanın önünde onu tehdit eden adam da kimdi? Zihni karmakarışık bir vaziyette idi. Kırmızı saçlı bir herif elindeki kayışla ona vurmuştu. Sonra karanlık bir höcreye girmiş orada kendisine nasihatte bulunmak isteyen çakır gözlü papazdan sonra kalın dudaklı bir siyahı kadın gözünün önüne gelmişti. Bu kadının, kendi annesi olduğunu biliyordu. Ama bu iş artık maziye karışmıştı.

Ronni bu on saniyelik zaman zarfında Ambroz Solt olmuş, Solt'un hayatını yaşamış ve Solt'un yaşadığı hayatı hissetmişti... Sonra büyük bir gürültü işitip kendinden geçti. O, yine Ronald Morel'di ama şimdiye kadarki Ronald'dan başka bir insandı.

Böyle nasıl değiştiğini kendisi de bilmiyordu. İdam hükmü icra edildiği esnada gördüğü manzara onu âdeta kendinden geçirmişti ve kalbi sızlamıştı. Duyduğu ıstıraptan dolayı başını ellerinin arasına alarak bir çocuk gibi hıçkırarak ağlıyordu. Zavallı ruh! Zavallı acınacak küçük ruh! Bulunduğu vücuda hiç te uymamıştı!

Bir müddet ağladıktan sonra birdenbire başını kaldırdı. Gözlerinin önüne Solt'un iri vücudu geldi. Ambroz Solt iri kemikli ve kaba idi ama güzel değildi.

Tam bu sırada açık duran yemek odasının kapısından sokak kapısı ziline çalındığını duydu. Birden yerinden sıçradı. Kapıyı açmak mecburiyetinde idi; zira François'yi sokağa göndermişti.

Yüzünü yıkarken, zil ikinci defa tekrar çaldı.

— Bir lâhza bekleyiniz dostum!

Diyen Ronni yüzünü gözünü kuruladıktan sonra kapıyı açmak üzere giderken üçüncü defa ve sinirli sinirli kapının çalındığını

Ronni kapıyı açınca Step'in iri vücudu kapıdan daldı. Loş koridorda Step'in beyaz gömleği derhal göze çarpıyordu.

— O! Siz evde mi idiniz? Kapıyı açmanız ama da uzun sürdü. Yoksa misafiriniz mi vardı? hal...

Step etrafa bakındı ve odaya girdiler. Odada yazı masasının üzerindeki lâmbadan maada hiçbir ışık yoktu. Ronni oturduktan sonra gözlerini odada lâalettayın gezdirdi.

Step: — Dinsizler ışıktan korkarlar ve karanlığı severler değil mi? diyerek güldü. Bu sırada Ronni'nin gözüne Step'den başka daha iki kişi ilişti. Demek Step yalnız gelmemişti. Kapının dibinde Beril ve

— Ne demek istiyorsunuz? Ben odanın aydınlığını kâfi bulmuyorum. İşte bu kadar... diye söylendi. Ve tekrar el yordamı ile anahtarı buldu. Odanın bütün lâmbalarını yaktı. Ronni göz kamaştıran bu aydınlıktan kurtulmak için gözlerini kapamıştı. Tekrar açtığı vakit Step:

— Ha, Ronni ağlamış da onu bizden saklamak istiyor. Bakınız Beril, bakınız! Ronni ağlamış, görüyor musunuz?

— Mister Step bunu nasıl anladınız?

— Nasıl mı anladım, yüzünden! Gözlerine dikkatlice bakınız, Siz de göreceksiniz. Demek bizi aldatmak istiyordunuz öyle mi Ronni? Ama ben aldanmam. Siz istediğiniz kadar benden saklamağa çalışınız para etmez.

Beril, Step'in yaptığı bu nezaketsizlikten çok üzüntü duymuştu. Bu adam sayanı nefret bir huy sahibiydi vesselâm... Ronni ise Step'in alayına bigâne kaldı. Yahut ta öyle göründü. Sükûnetini bozmadı ve mukabele de etmedi. Zira o hep Solt'un nasıl idam edildiğini düşünüyordu. Başını yukarıya kaldırdığı vakit Step'in gözleriyle karşılaştı ve:

Şoför, hayretinden nefes alamıyacak hale gelmişti. Bugün efendisi sarhoş muydu nedir?.

onun arkasında da doktor duruyordu.

Step onlara:

— İçeriye niçin gelmiyorsunuz ya...

Dedikten sonra Ronni'ye dönerek:

— Böyle yalnız ne yapıyordunuz? Haydi, biz tiyatroya gidiyoruz; beraber gidelim. Siz de galiba Beril gibi karanlıkta oturmaktan hoşlanıyorsunuz. Bizimle gelirsiniz biraz hava alırsınız.

Beril:

— Müsaadenizle, diyerek içeriye girdi ve odanın ortasına doğru ilerledi.

Step'in Ronni'ye: «Siz de Beril gibi karanlıkta oturmaktan hoşlanıyorsunuz!» demesinde bir mâna gizliydi. Beril de bunu farketmişti. Step sözüne devam ederek:

— Biraz acele ediniz Morel dedi. Size giyinmek için on dakika bir mühlet veriyoruz. Yalnız evveleminde şu odanın lâmbasını yakınız, karanlık bana sıkıntı verdi.

— Odanın aydınlığı kâfidir. Yazı yazacak değilsiniz ya...

Elektrik anahtarını arıyan Step hiddetlenmişti. Birden geri dönerek sert bir sesle:

— Çok müthiş oldu Step! Solt'un ölümü hâlâ gözlerimin önünde... Zavallı bağıırken onu ite kaka sürüklediler, dedi.

Step:

— Ne söylediniz? diye sordu. Solt ölüme giderken bağırdı mı? Yalan söylüyorsunuz.. Solt böyle adam değildir. Ölümünden korkmaz. Ben avukat Makston'la görüştüğüm vakit o bana Solt'un gayet sakin ve korkmayarak asılmağa gittiğini söylemişti. Siz galiba rüya görüyorsunuz! Eğer onun yerinde siz olsa idiniz, evet o vakit inanırdım.. Korkak köpek... Makston'un söylediğine göre o değil, korkunuzdan siz bağırmışsınız. Fakat Ambroz Solt öyle adam değildir. O en ufak bir korku bile geçirmiyerek öldü. Ben bundan dolayı memnunum. Zira Solt cesurane öldü.

Ronni fenalaşmış olduğundan, ayakta zor durabiliyordu.

Step devam ederek:

— Haydi çabuk giyininiz de gidelim, dedi.

Beril ilerliyerek söze karıştı:

— Ronni çok müteessirim... Herhalde onun idam edilmesi çok müthiş olmuştur.

Ronni başıyla tasdik ederek:

— Evet. Çok müthiş oldu! dedi. Ben bu akşam sizinle sokağa çıkmıyacağım. Beni mazur görünüz!

Beril, Ronni'yi kolundan tutarak bir iskemleye oturttu:

— Zavallı Ronni!

Step onların bu vaziyetini kıskanmış görünüyordu. Alay etti:

— Evet zavallı yalancı!.. Haydi size söylüyorum Ronni! Biraz acele ediniz. Bütün gece sizin giyinmenizi bekliyecek değiliz. Yok eğer yalnız kalarak ağlamak istiyorsanız o başka! O halde ben gidiyorum.. Haydi gidelim.

Diyerek odayı terketti. Beril odadan çıkmadan tekrar geriye döndü ve Ronni'ye baktı. Bunu farkederek Step:

— Haydi Beril yürüyünüz. Herhalde sarhoş olacak...

Arkasında Beril ve doktor olduğu halde evden çıktılar.

Jan Step bütün gece çok eğlenmişti. Fakat bu eğlenceli geçirdiği dakika esnasında doktorla işlerden konuşmayı da hiç ihmal etmedi ve ertesi günü evinden ayrılacağı sırada Yohannesburg'dan bir telgraf aldı.

XXXIX

Step'in idam edildiği günün sabahı Evi çalıştığı müesseseye gittiği vakit Ronni'den gelmiş bir mektup buldu. Ronni kendisiyle dört hafta için İtalyaya beraber gidip gitmiyeceğini soruyor ve bunu kimseye söylememesini de ilâve ederek mektubu saklamasını rica ediyordu. Mektubunda seyahat için lüzumlu olan günlük eşyasını küçük bir valize koymasını ve diğer

eşyaları da İtalyadan evvel Parise uğrayarak geçirecekleri bir hafta içinde alabileceklerini yazıyordu. Evi bu teklifi cazip görmekle beraber bir noktaya üzüldü.

Ancak dört hafta sonra Ronni'yi görebilirdi. Daha evvel görmesine imkân yoktu; bunu zihninden geçirirken âdeta nefesi duracak gibi olmuştu. Fakat Ronni'nin arzusu nu da yerine getirmek lâzımdı. «Dört hafta sonra gelebilirim!» demekle belki Ronni'nin bütün plânlarını alt üst edebilirdi. O halde Ronni'ye uymak ve bu daveti kabul etmek lâzımdı.

★

Kristin bir gün öğleden sonra gezmeden eve dönerken annesinin kapıda, kendisini beklediğini gördü.

— Seninle konuşmak isteyen bir adam geldi Kristin! Mutfakta seni bekliyor... Mis Mervil'nin arkadaşısı imiş.. Adının da Morel olduğunu söyledi.

Kristin tanımamış gibi görünerek:

— Kim acaba? dedi.

(Arkası 14. sayfada)

NAT PINKERTON

GÖRÜŞ FARKLARI

Nakleden: Selma Büket

ligini bozmuşlar. Bir de buna terakki diyorlar ha!»

İskemlelerin arkasında da içi muz kabukları ve boş çikolata kutuları ile dolu tel bir sepet duruyordu. İhtiyar karı koca onu görünce yüzlerini buruşturarak başlarını çevirdiler. Buranın, yirmi beş sene evvelki insan eli deymemiş vahşi cazibesi ile şimdiki sun'î hali arasındaki büyük fark bütün zevklerini kaçırmıştı.

Tepenin en yüksek yerine çıkarak, altlarında canlı bir harita gibi kilometrelerce uzanan nefis manzarayı seyre daldılar. Fakat o da eskisinden çok farklıydı. Yeni yapılmış bir ana cadde vadiyi boydan boya ve hiç acımadan katediyor, iki yanında da modern bir köyün aynı tip evleri gözü tırmalıyordu. Ve bunları seyretmek için de otların üstüne oturmaya hiç lüzum yoktu, zira hemen yanıbaşlarında biraz önce gördüklerine benzeyen biçimsiz birkaç iskemle duruyordu. Burası onların yirmi beş senedir unutamadıkları tepe değil de bir tiyatro galerisiydi sanki. İlk bir bahar günü Mary'nin çorapsız bacaklarını tatlı tatlı okşayan uzun ve yemyeşil otlar da beton bir plâkla katledilmişlerdi. Hele ağaçlara raptedilmiş, sigara içenlere mahsus otomatik çakmaklar kadını bütünü sinirlendirdi.

«Burayı mahvetmişler, John!»

«Haklısın, sevgilim. Ya şu köyün biçimsizliğine ne dersin. O güzelim paytonların yerine şimdi asfalt caddede birbiri ardından koşan otomobiller nasıl doldurulabilir anlamıyorum...»

Mary kocasına sokularak : «Büyük bir sukutu hayale uğradık. John, dedi. Keşke gelmeseydik de tepemizi her zaman eski haliyle hatırlasaydık. Artık dönssek iyi olacak...»

Tekrar kol kola gireerek çeyrek asır önceki hiç benzemiyen tepeden uzaklaşmağa başladılar. Aşağı yukarı yarı

yola gelmişlerdi ki karşısına biraz önce renkli şemsiyenin altında oturan genç çift çıktı. Delikanlı John'a kız da Mary'e bakarak, gülümsediler. Fakat ötekilerin yüzündeki en belirsiz hatlar bile kıpırdamamıştı. Belki de onları görmemişlerdi, zira o anda tam yirmi beş sene uzakta kalan bir günü seyretmekle meşguldüler.

Kız, genç adama dönerek : «Zavallılar, diye acındı. İnsallah biz böyle ihtiyarlamayız...»

Delikanlı : «Korkma, sevgilim, diye cesaret verdi. Biz hep böyle kalacağız.»

Nihayet tepenin zirvesine ulaşarak manzaraya baktılar.

Adam : «Şahane, dedi. Bir tek kelimeyle şahane!»

Genç kız da : «Hayatımda hiç bu kadar güzel bir şey görmedim, diye mırıldanıyordu.

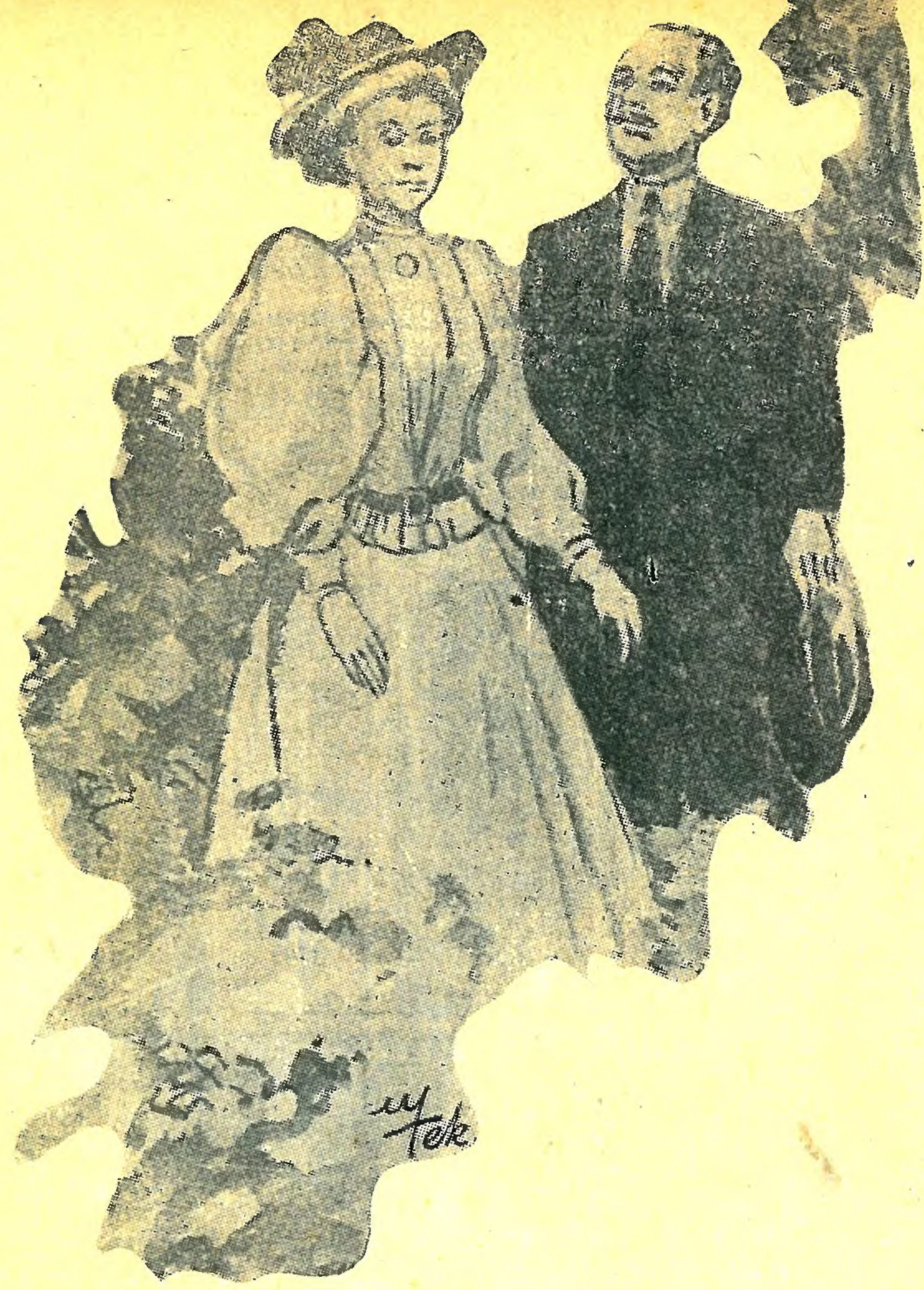
«Şu karşıdaki köyün sevimliliğine bak! Ya yolun üzerindeki dizi dizi otomobiller...»

«Gazinoyu da tam yerine yapmışlar. Rahat şezlonglara uzandığın zaman her şey ayaklarının altında. Şuraya bak, ağaçlara çakmaklar takmayı bile ihmal etmemişler.»

Elini delikanlının avuçlarına bırakan kız, rüyadaymış gibi söylendi : «Sanki periler diyarındayız, değil mi? Bu günü hiç unutamıyacağım, sevgilim.»

«Ben de öyle. Balayımızın son gününü burada geçirmekle çok iyi ettik.» Ve kızı kollarının arasına alarak : «Ama bizim her günümüz bir balayı olacak, diye fısıldadı. Buraya bir daha, ancak yirmi beş sene sonra gelebilirsek bile gene aynı şeyleri hissedip aynı zevkleri duyacağımıza eminim. Sen de öyle düşünüyor musun?»

Ağzı delikanlının dudakları ile kaplanmakta olan genç kız : «Evet» diye cevap vermeye zor vakit bulabildi.

«Tepenin bütün güzelliğini bozmuşlar. Terakki dedikleri bu mu?»

Çeyrek asır önce beraberce bir kere daha tırmandıkları tepeye kol kola çıkmaya başladılar. Fakat bu, eski ihtiyar tepe değildi artık. Her şeyden önce, bir parça daha dikleşmiş gibiydi ve bunun sebebini de onların eliyi aşmış altmışa yaklaşmalarında aramak gerekti.

Görünürde başka değişiklikler de vardı. Bir zamanlar çalılarla örtülü olan patika temizlenip düzeltilmiş, iki yanına da araları zincirli demir çubuklar çakılarak güzel bir korkuluk yapılmıştı. Yarı yoldaki virajın biraz gerisine kondurulmuş sevimli bir evciğin önünde, üstüne kocaman harflerle «GAZINO» yazılı bir levha dikiliydi.

John : «Eskiden bu da yoktu.» dedi.

Mary : «Evet, diye tasdik etti. Fakat tepe onsuz da güzel olabilirdi. Oturup dinlenecek yüzlerce yer varken bunu buraya koymaları mânâsızlık...»

Yirmi beş sene önce aynı noktada devrik bir ağaç vardı ve John, onun üstünde Mary'nin resimlerini çekmişti. Halbuki şimdi orada, sarmaşıklerle süslü büyük bir şemsiyenin altında şezlonglara uzanmış genç bir kadın ve genç bir erkek dinleniyordu.

John hoşnutsuz bir tavırla : «Her taraf değişmiş, diye söylendi. Fakat bundan başkalarına bahsederek geri kafaflılığımıza gülerler mutlaka. Haydi, sevgilim, vaktimizi bu saçma şeylere bakmakla heba etmeyelim de, yıllardır özlediğimiz gezinti yarım kalmasın.»

Ağır ağır yürürlerken Mary yavaşça : «Yirmi beş sene süren balayımızın son günü diye mırıldandı. Daha da bitmedi değil mi?»

Adam onun elini avucuna alarak gülümsedi. Buraya ilk gelişlerinde tepeye koşan koşan çıkmışlardı. Şimdi ise birkaç adımda bir duraklayıp nefes alarak ve birbirlerine, bunu etrafı daha iyi seyredebilmek için yaptıklarına inandırmaya çalışarak, yokuşu zorlukla tırmanıyorlardı. Nihayet patikadan ayrı-

lıp, kıvrıla kıvrıla zirveye uzanan merdivenin son basamağına vardılar. Oradaki, kalın ağaç dallarından yapılmış sevimli bank da yerini, üstlerinde bilmem hangi sabunun ilânları yapışık kübik demir iskemlelere bırakarak ortadan kaybolmuştu.

«Eski, yeşil sırayı hatırladın mı?»

«Evet, ben de tam onu söylemek üzereydim.»

«Çok yazık olmuş değil mi?»

«Sahiden öyle. Tepenin bütün güzel-

Sürpriz

Nakleden: Leylâ BEKEM

Akşam üstü saat altı sularındaydı. Pastahanede bir tek boş masa kalmamıştı. Genç adam içeri girerken «Çok geç kaldım, herhalde yer bulamıyacağım» diye düşünüyordu. En dipteki masalardan birinde bir kadın tek başına oturmuş zarif hareketlerle dondurmasını yiyordu. Çok güzel gözleri, pırl pırl saçları vardı. Vücudunu saran güllü empiresinin eteği hafifçe yukarı kaymış mevzun bacaklarını diz kapağına kadar açık bırakmıştı. Richard genç kadının masasına doğru yürüdü, boş iskemleyi işaret ederek,

— Müsaade eder misiniz? diye sordu.

Genç kadın Richard'ın göz ucuyla belli belirsiz bir şekilde süzdükten sonra,

— Buyurunuz dedi.

Bir müddet sonra Richard cebinden tabakasını çıkardı genç kadına sigaralarından ikram etti. Richard yakışıklı, hoş sohbet bir erkekti. Tatlı diliyle her bulunduğu yerde samimi bir hava yaratır, gönülleri fethederdi. Bu sefer de öyle oldu. Genç kadınla hemencecik ahaba oldular. Ordan burdan konuşmaya daldılar. Vaktin nasıl geçtiğini anlamadılar. Ayrılmaları ertesi akşam aynı yerde aynı saatte tekrar buluşmak üzere sözleştiler.

Ertesi akşam genç kadın itina ile makyajını yaptı, en güzel ve kendisine en çok yakıştığını bildiği elbisesini giydi. Pastahaneye gelince Richard'ı kendisini bekler buldu. Pastalarını yiyip çaylarını içtikten sonra genç adam,

— Size bir sürpriz hazırladım Margrit dedi.

Genç kadın neş'eli bir sesle, — Ah ne güzel dedi. Ama bu sürprizinizin ne olduğunu bir an evvel söyleyiniz de merakımdan kurtulsam.

— Yok öyle şey Margrit. Sonra sürpriz olmaz ki. Haydi sizinle bir otomobil gezintisi yapalım. Otomobilim kapının önünde sizi bekliyor.

— Peki ama...

— Aması filân yok bana itimat edebilirsiniz.

Yarım saatlik bir otomobil yolculuğundan sonra işlek olmayan tenha bir yola çıktılar.

Richard otomobilini durdurarak,

— İşte geldik dedi.

Margrit şaşkın bakışlarla etrafına bakınarak,

— Ben bir şey göremiyorum. İki üç ağaç var okadar. Sürpriz dediğiniz bu can sıkıcı manzara mıydı?

— Genç adam otomobilden inerek,

— Hayır şekerim dedi. Benim yerime direksiyona geç bakalım. Hah şöyle. Sana otomobil kullanmasını öğreteceğim. Nasıl sürprizim hoşuna gitti mi?

Margrit,

— Ah ne hoş, diye sevinçle haykırdı. Sonra hocasının söylediklerini can kulağı ile dinlemeğe koyuldu. Zeki, çabuk kavrayan bir talebeydi.

— Demek sürprizim hoşuna gitti. Ama zannetme ki bunu yalnız seni

düşünerek yaptım. Yok en başta kendimi düşündüğüm için. Ben pek egoistimdir. Düşündüm, otomobil kullanmasını herhalde öğrenmek istersin. Öğrenmen için de benden ders alırsan sık sık buluşabiliriz. Nasıl?

Genç kadın Richard'ın kulağına hafifçe çekerek,

— Seni yaramaz seni, diye fısıldadı.

Üç saatlik yorucu fakat yorucu olduğu kadar zevkli bir çalışmadan sonra Richard, genç kadını kollarının arasına alarak,

— Bugünlük yeter artık sevgilim. Sen de çok yoruldu. Mükâfatımı vermiyecek misin? Bir öpücük?

Dönüşte genç kadın Robert'in omuzuna başını yasladı. Bir müddet hiç konuşmadılar. Nihayet sessizliği bozan Robert oldu,

— Beni seviyor musun?

Genç kadın gözlerini hafifçe aralayıp,

— Evet diye fısıldadı.

— Benden ders almağa devam edecek misin?

— Vakit bulunca?

— Vakit bulunca da ne demek?

Bir yerde mi çalışıyorsun yoksa?

— Evet sevgilim.

Genç adam,

— Hiç bahsetmemiştin. Nerde çalışıyorsun? diye sordu.

Margrit,

— Elit otomobil okulunda hocayım. Bilmiyenlere otomobil kullanmasını öğretiyorum, dedi ve kahkaha ile gülerken sevgilisinin boynuna atıldı.

GİZLİ VAZİFE !..

ONU ELİMLE BOĞ-
MAK İSTERDİM
NEYSE KENDİ
CEZASINI
KENDİ VER
Dİ.

MERHAMET..
MERHAMET..
ÖLÜYO-
RUM.

ALEN..MER..
HAMET Dİ-
LENİ-
YOR..
YARDIM
EDELİM

NE YAPMAMI
İSTİYORSUN?

SENİN YAPMAMAK
İSTEDİĞİNİ.. ŞU..
NU KURTARA-
LIM.

MİŞELİN
GERDAYI
EZEN TAŞI
KALDIR-
MAK İS-
TEDİ.

DELİ MİSİN? LENAYI CAN
O ÖLDÜRDÜ.. GEKİŞİYOR
İNTİKAM ALMA
SIRASI DEĞİL
ALEN..

ALEN DE HEYECANLAN-
DI MİŞELİNE YARDIM ETTİ..
MİŞELİN SEN
İNSAN DEĞİL
MELEKSİN.. BU
NE İYİ
LİK?

ALLAH BİZİ ÖLÜMDEN
KORUDU. ONA LAYIK
İNSANLAR OLDUĞU-
MUZU GÖSTE-
RELİM

KALKMIYOR HA GAY-
MİŞELİN RET ALEN.

GERDA ACISINI UNUT-
TU. DÜŞMANLARININ KEN-
DİSİNİ KURTARMAK İÇİN
YAPTIKLARINA BAKIYORDU.

ALEN.. NE
OLUR.. KAL-
DIRAMAZ
SAN BE-
Nİ ÖLDÜ-
ÖYLE
GİT

OLUR.. YAP-
TIKLARINA
NADIM
MİSİN?

EN SONUNDA TAŞI KAL-
DIRILAR.

GERDA DOĞRULUR
DOĞRULMAZ SİLAHINI
YASASIN
HİTLER..

DELİ Mİ NE? MİŞE-
LİN DİK
KAT..

ALEN ATILDI.

GERDA İSTEDİĞİNİ YAPAMAYIN..
CA YILDIRIM VURMUŞ GİBİ
DÜŞTÜ.

ÖLDÜ.. CANA-
VAR GİBİ
KADINDI

GÖRÜYÖR MÜSÜN ?
İYİLİĞİN BİR KEM-
LİKLE NİHAyet
BULA-
CAKTI.

BEN PİŞMAN
DEĞİLİM.

HAYDİ GİDELİM. BU KADIN
ARTIK ÖLDÜ

BAK.. HÂ..
LA NEFES
ALİYOR

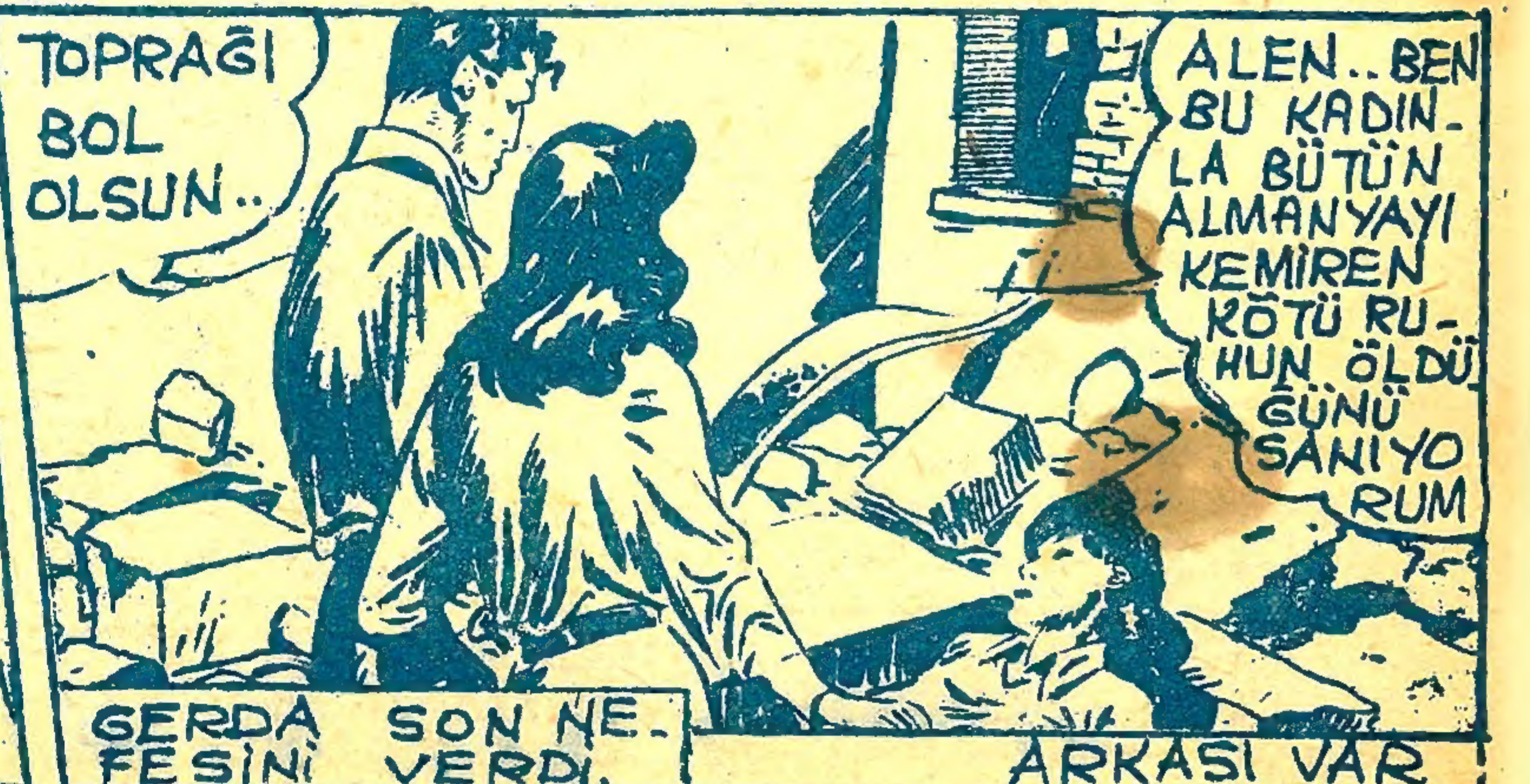

BE.. Nİ..
AF.. FE..
... DİN..

ALLAH TAKSİRATINI
AFFETSİN. GİDER
AYAK AF DİLE-
Dİ. İNŞALLAH
İÇİNE İYİLİK
PERİSİ
DÜŞMÜŞ..
TÜR

117

TOPRAĞI
BOL
OLSUN..

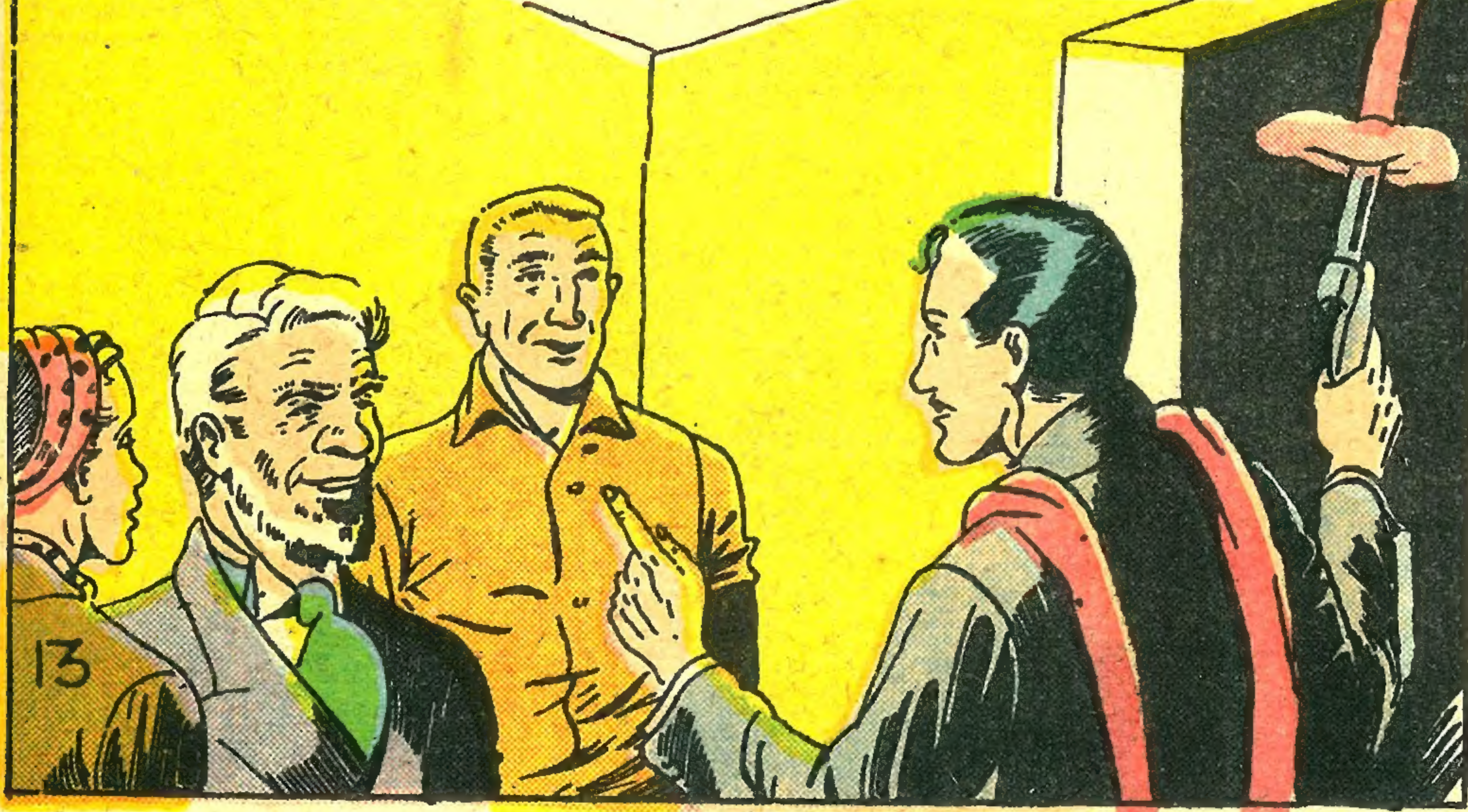
ALEN.. BEN
BU KADIN-
LA BÜTÜN
ALMANYAYI
KEMİREN
KÖTÜ RU-
HUN ÖLDÜ
GÜNÜ
SANIYO-
RUM

GERDA SON NE-
FESİNİ
VERDİ.

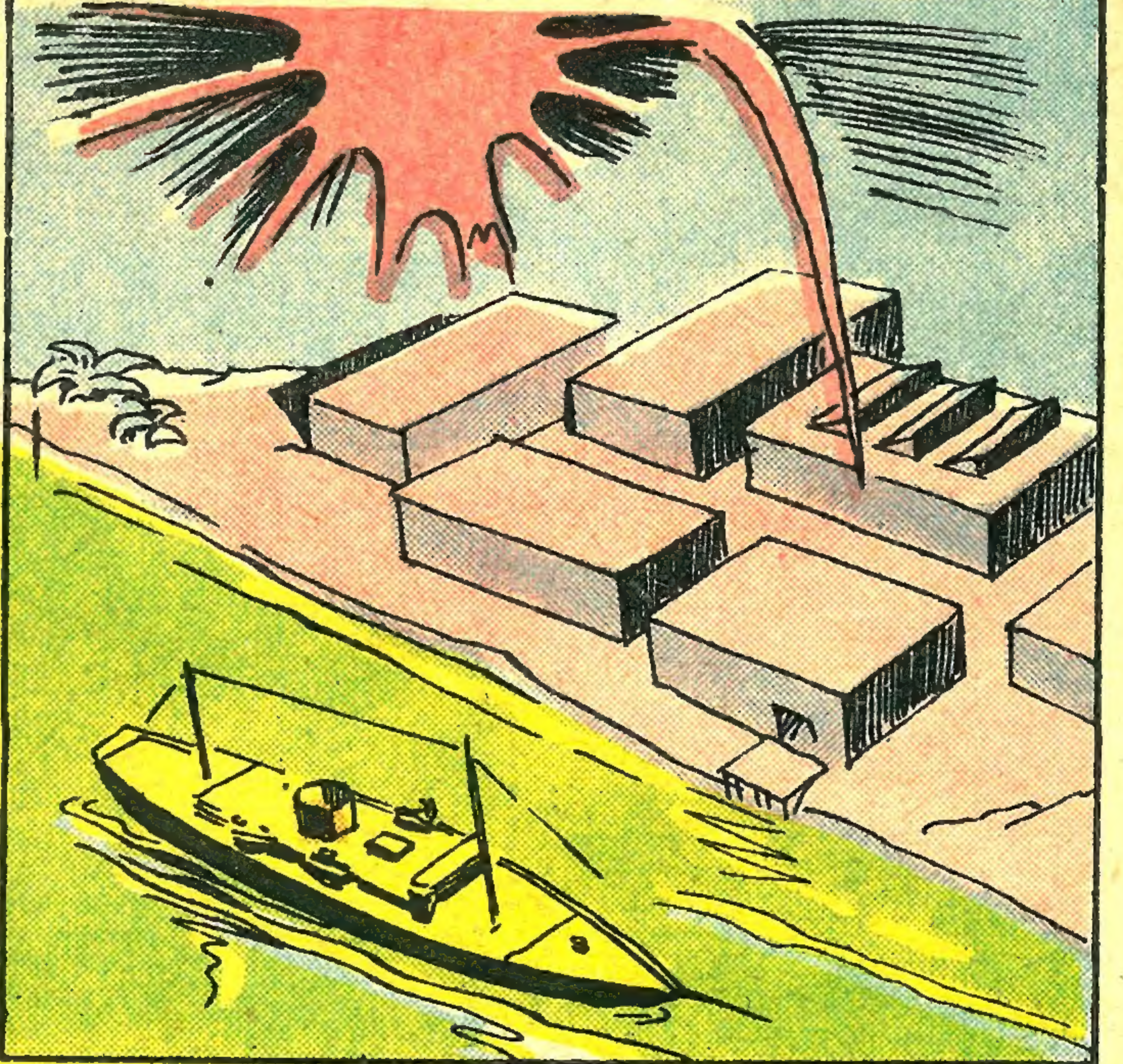
ARKASI VAR

MANDRAKE

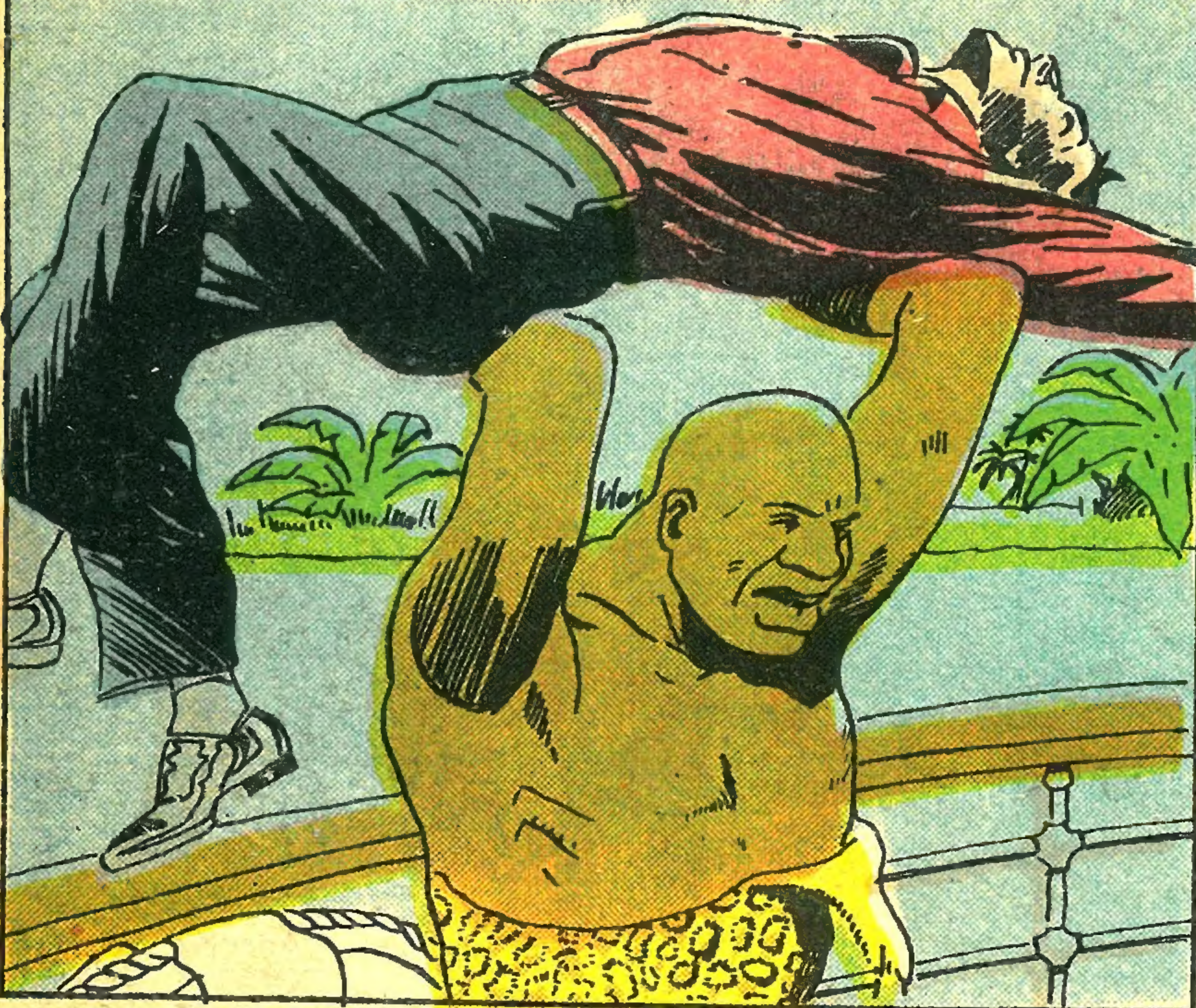
MANDRAKE HIRSİZLAR ŞEFİNİN KAHKALARINA PEN-CEREDEN ATEŞ ETMEKLE CEVAP VERDİ

KIRMIZI IŞIK, ÇALIŞMIŞ EŞYALARIN ŞEKLİNİ DEĞİŞTİREN ŞEBEKE'NİN BİNALARI ÜSTÜNDE PARLADI.

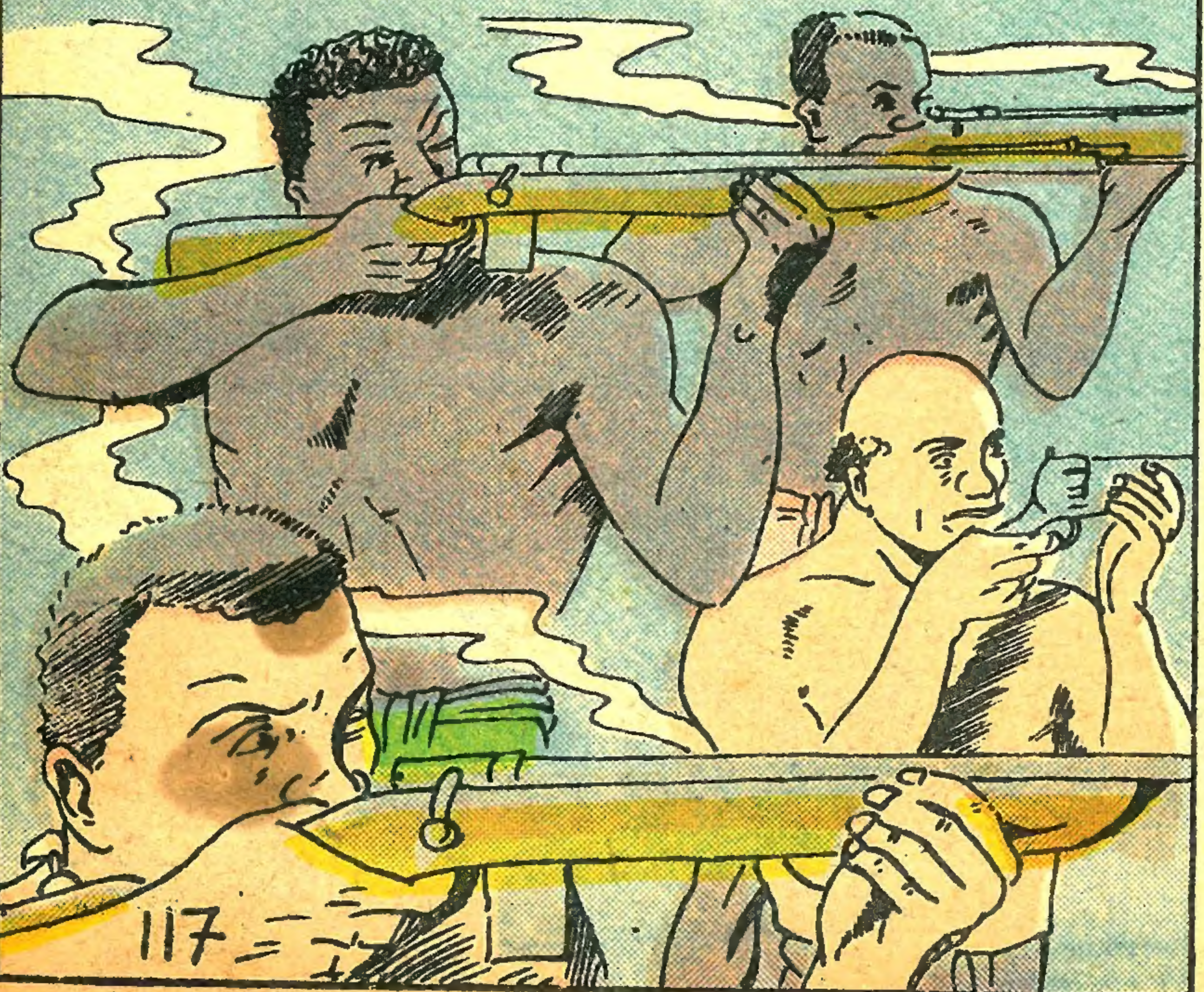
İŞİĞİ GÖRÜNCE APTULLAH GAYRETE GELDİ VE NÖBETÇİYİ SAVURDU ATTI.

BERİ YANDAN DARU'YA ADAMLARI TELLE-Rİ KESTİLER, YASAK BÖLGEYE GİRDİLER.

SİLÂH DEPOSUNU BİR ANDA YAĞMALADILAR VE ATEŞE BAŞLADILAR.

OLUP BİTENLERİ BİR HIRSIZ GELİP ŞEFE HABER VERDİ. ŞEF: "MANDRAKE! BUNLAR ŞENİN MARİFETİN.. ŞUNLARI DURDUR, YOK-SA İKİNİZİ DE GEBERTİRİM!" DEDİ.

GÖK SÜVARI

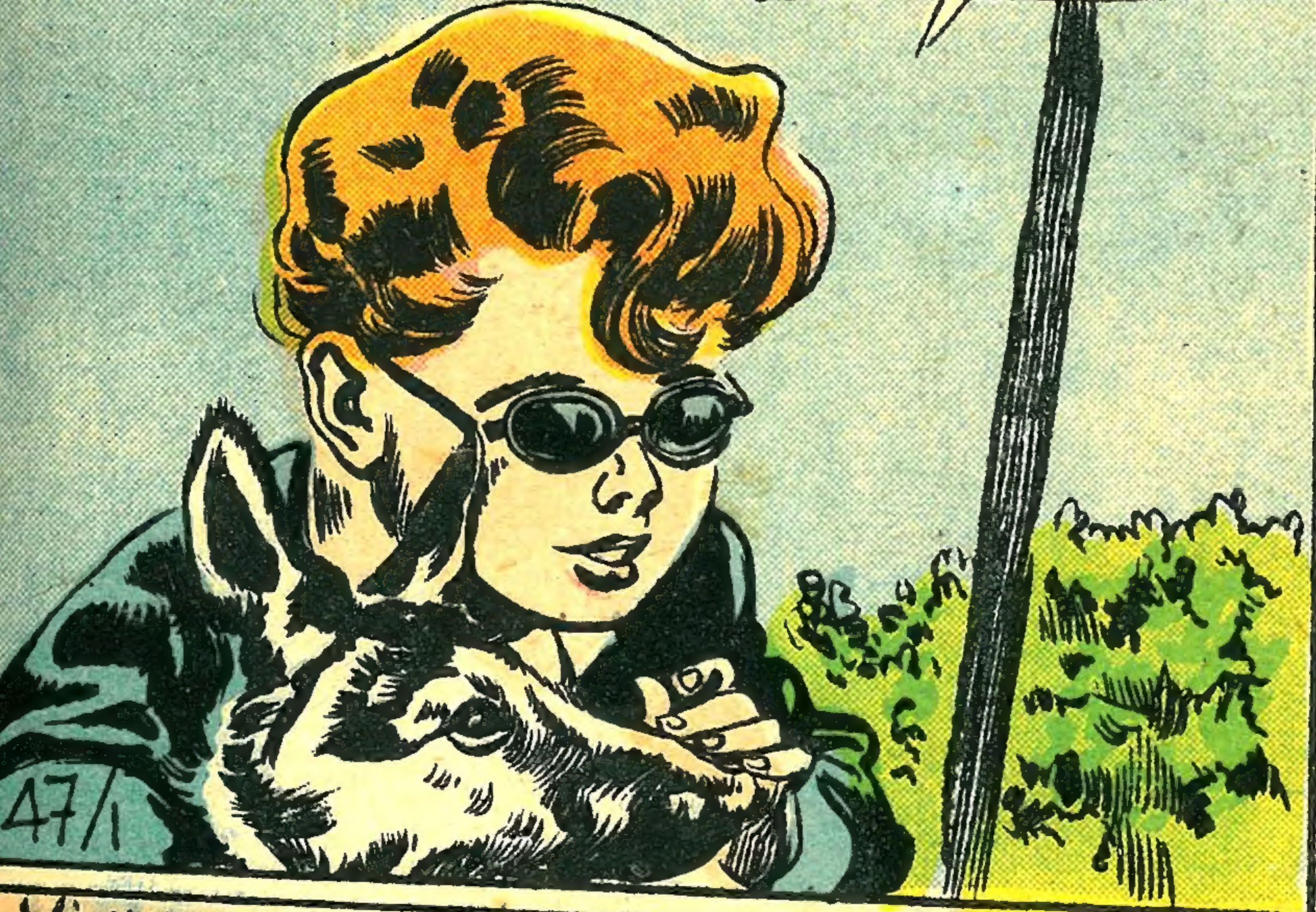
ELLERİ TEKSASIN YUMUŞAK TÜYLERİNE DOKUNDU.

TEKSAS SEN MİSİN? BENİ ALMAYA MI GELDİN... YAŞA..

YARIM KİLO-METRE ÖTE-DE..

ALLAH ALLAH.. NEREYE GİDER BU HAYVAN?

GELİR HELBET... HIÇ KÖPEK KAYBOLUR MU?

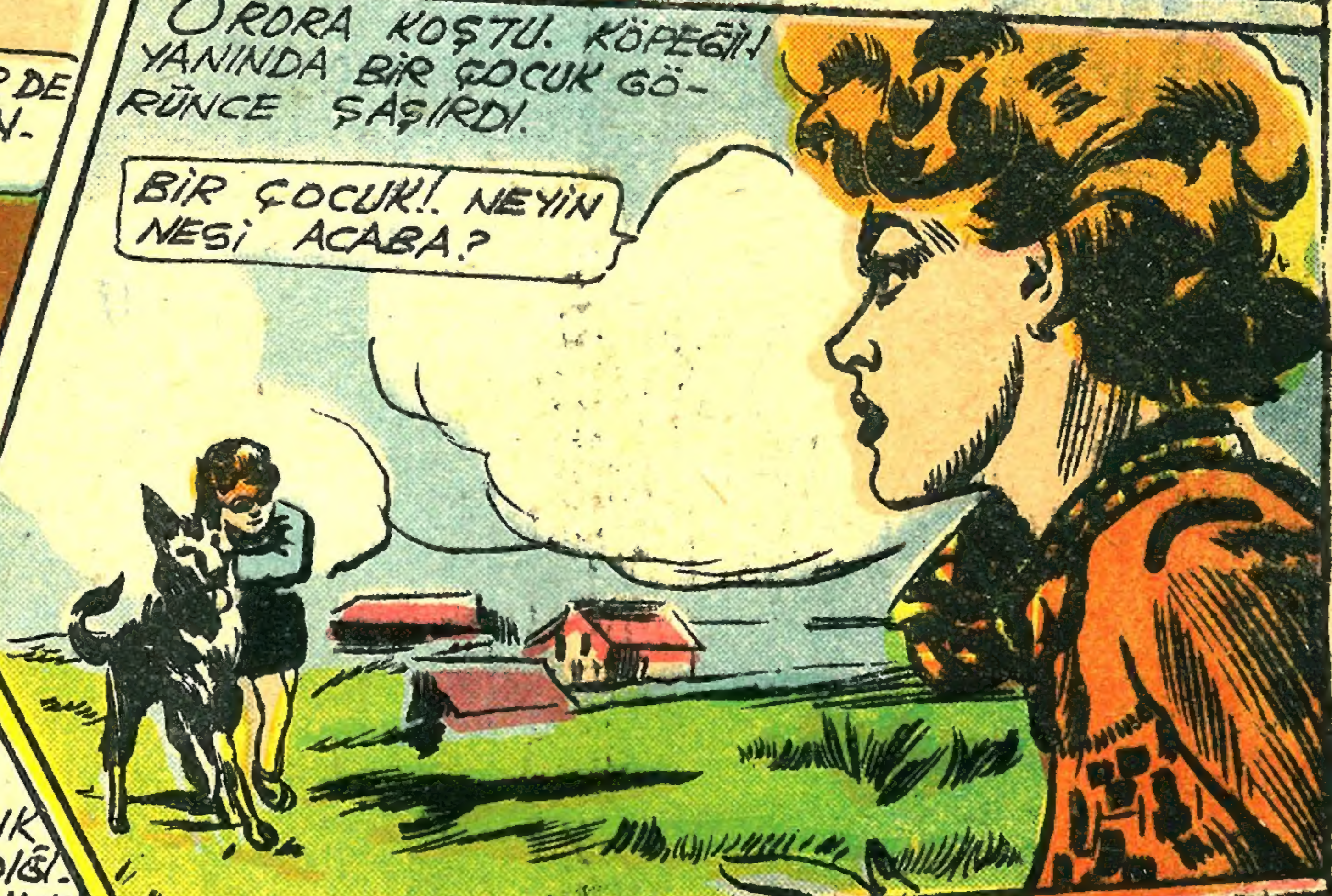
NİHAyet UZAKTAN HAYVANI GÖRDÜLER.

ŞU KÖPEK HERHALDE TEKSAS OLACAK.. AMA SESLENİYORUZ DA NEDEN KOŞMUYOR?

ÇOCUĞU BANA VERDE GİT BAK.. YARALANMIŞ MI NEDİR?

ORDA KOŞTU. KÖPEĞİN YANINDA BİR ÇOCUK GÖRÜNCE ŞAŞIRDI.

BİR ÇOCUK! NEYİN NESİ ACABA?

ÇOCUK ARADIĞINI BULUNCA SEVİNÇİNDEN AĞLAMAYA BAŞLADI.

BU HAL ORDANIN ZAYIF DAMARLARINI HAREKETE GETİRDİ. "DÜNYAYI DOLAŞIP SENİ BULMA OYUNU OYNUYORDUM. YOLUMU ŞAŞIRDIM. YÜRÜDÜM YÜRÜDÜM TEKSAS BENİ BURAYA GETİRDİ."

ARTIK SENİ BIRAKMAM YAVRUM. FAKAT SEN BURAYA NASIL GELDİN?

MAKSİMİLYANO! NASIL GELDİN SEN BURALARA KADAR?

ANNE.. ANNE.. BENİ BIRAKMA ARTIK..

MAKSİMİLYANO'NUN KAYBOLUŞU HASTANEDEKİLE-
Rİ TELÂŞA DÜŞÜRDÜ.

KÖR BİR ÇOCUK NASIL KAYBOLUR ANLA-
MIYORUM.. GÖYA BAHÇEDE BEŞ KİŞİ VAR..

BAHÇE KAPISI NEYE
AÇIK KALMIŞ.. KAPİ-
Cİ NEREDEYMİŞ.. UYU-
YOR' MUYMUŞ?

BABA.. TELÂŞ
ETME.. POLİSE
HABER VERDİK
NEREDEYSE
HABER GELİR

KÖR BİR
ÇOCUK.. UZA-
ĞA GİTMİŞ
OLAMAZ.

47/2

DOKTOR MELZER DİŞLERİNİ
GICIRDATARAK KIZINA BAKTI.

MARGRİT.. ÇOCUK
GİBİ KONUŞMA.. MAKSİMİLYA-
NO'NUN HERHANGİ BİR ÇOCUK
OLMADIĞINI VE HESAP VERECE-
ĞİMİZİ DÜŞÜN..

TAM BU SİRADA TELE-
FON ÇALDI. MARGRİT
AHİZEYE UZANDI.

HERHALDE POLİSTEN-
DİR. BOŞUNA SİNİRLE-
NİYORSUN BABA..

AHİZEYİ KULAĞINA
KOYDU. UZAKTAN BİR SES..

ALO.. BURASI TUJON..
MELZER KLİNİĞİ Mİ?
ÖYLEYSE BUYURUN
KONUŞUN..

117/2

ARKASI VAR

Sırat Köprüsü

Yazan: KEMALETTİN TUĞCU
Aşk ve Macera Romanı: 28

— 24 —

İki gün sonra Mollabey Sevimi de alarak Adanaya gitti. Orada güzel bir apartmanı varmış. Zaten kış aylarında hep orada oturmuş. Ertesi gün hizmetçilerden ikisini de aldırttı.

Köşk pek tenhalaşmıştı. Münzevi bir hayat yaşamak zorundaydık. İki gün sonra Celil bana bir teklifte bulundu:

— Emel Hanım, Adanaya inmek için bir vasıta bulabilir miyiz?

— Bir jip daha var, dedim. Fakat yollar hakikaten tehlikelidir.

— İhtiyatla hareket ederek gidebiliriz.

— Beni de mi götürmek istiyorsunuz?

— Evet Emel Hanım.

Yüzüne baktım. Tamamiyle samimiydi:

— Burası sizin hayatınıza malolacak. Sizin gibi değerli ve mert kızın burada her türlü tehlike içerisinde yaşadığını bilmek benim için büyük bir üzüntü teşkil edecek.

— Teşekkür ederim Celil Bey. Fakat göz göre göre kendimi tehlikeye atamam. Burada nihayet bir bina içindeyiz. Fakat açık bir yerde insanı tavşan gibi avlarlar. Korkak bir kız olmadığımı gördünüz ama ihtiyatsız da değilim. Yanımıza alacağımız bu bekçilerin içinde casuslar ve hainler de var. Bir gün bu büyük servetin Selimin eline geçeceğini düşünüyor ve kendilerine vadedilen mühim paraların peşinde koşuyorlar. Benim de burada bir gün bile yaşamak istemediğini biliyorsunuz.

Celil biraz düşündü ve çekine rek sordu:

— Çok değerli bir kız olduğunuz muhakkak. Sizden hiçbir şekilde şüphe edemem. Fakat burada istiyerek kalmış olduğunuz hissi geliyor bana.

Bunun üzerine köşke nasıl getirildiğini ve köşte başına gelenleri kısaca anlattım. Celil büyük bir hayret içindeydi. Nihayet:

— Bu sırat köprüsünü selâmetle geçip geçemeyeceğimi henüz bilmiyorum, dedim. Bir başka insana benzemekliğim başıma bunları getirdi.

Yine tereddütle:

— Adnan beyle evlenmekten sureti katiyede vazgeçtiniz mi? dedi.

— Elbette, dedim.

— Fakat cazip bir servet var ortada, dedi.

— Olabilir. Fakat ben vicdanımı ön plânda tutuyorum. Esasen bu servet içinde yaşayanları bile mesut edemiyor. Bu mağrur ve dejenere insanlar içinde insan ne kadar rahat yaşayabilir ki.

Celil yüzüne baktı ve kızarak:

— Size bir evlenme teklifi yapanlara nasıl mukabele edeceğinizi öğrenmek istiyorum Emel Hanım, dedi.

— Bu teklifi yapanın şahsına göre değişecek bir mukabeledir.

— Böyle bir teklif bana benim tarafımdan yapıldığını düşününüz.

— Ben sizin indinizde şüpheli bir kızım Celil Bey.

— Orasını itiraf ederim Emel Hanım. Fakat insanda bir de maneviyat var. Aklışelim cazibe karşısında derhal iflâs ediyor.

Bundan sonra gözlerini indire rek:

— Hışmınıza uğramaktan korkarım Emel Hanım dedi. Böyle bir teşebbüste bulunmak istedim. Gözünüz pek yüksekte değilse ilk müracaat edenin ben olduğumu lütfen hatırlayınız.

— İzah etmezseniz bunu sadece bir taarruz sayırım Celil Bey.

Celil Bey içini çekti:

— Sizi pek kısa bir zamanda

— Size bir evlenme teklifi yapanlara nasıl muamele edeceğinizi öğrenmek istiyorum.

tanıdım, dedi. Hattâ ilk saatlerde elinizde can vereceğimi sandım. O kasitten sonra elsiz ayaksız teslim olmak zorundaydım. Fakat siz bana en iyi bir şekilde baktınız. Pansiman yapan ellerinizden beni yemeğe icbar eden sesinize kadar size meftunum. Siz burada olmasaydınız beni harcıyacıklarına şüphe edemezdim. Bir ipek yumağı kadar yumuşak, bir kaya kadar sertsiniz. Siz sevdiğiniz insana dünya saadetinin en sevimlisini ihzar edebilirsiniz. Ne mutlu o insana.

— Bu sevimli duygularınıza sizin de çok ağır başlı, çok ciddi ve tamamiyle emniyet edilebilecek bir erkek olduğunuz cevabını verebilirim. Fakat henüz sizinle bir hayat pazarlığına girebilecek durumda değilim.

— İyi karşılamaş olmanız da benim için bir hayal kurmağa vesile olacak. Ben sizden ümit edeceğim Emel Hanım.

Genç doktorun bu istek ve temayülden hoşlanmadım değil. Fakat kendisine karşı daha mültefit davranamazdım.

Bu hâdiseden bir iki gün sonra Raif gelmişti. Mollabeyin genç karısı ile apartımına kapalı yaşadığını, nadiren fabrikaları dolaştığını, işlerini telefonla çevirdiğini söyledi.

Onu alakoyarak doktorla birlik-

te oturan Adnanın yanına gittim ve önce yapmış olduğum teklifi ileriye sürdüm:

— Adnan Bey, Enise Hanımı buraya getirelim. Eğer burada kendisini ikna edebilirsek ben sizinle evlenmeğe razı olacağım.

— Olamaz Emel Hanım.

— Bu olamadığı takdirde ben giderim Adnan Bey.

Celil benim bu vaadime karşı başını çevirdi. Yüzüme baktı. Hiç aldırmadım. Adnan mustarip bir haldeydi:

— O zaten buraya gelemez, dedi

— Belki getirmeğe imkân buluruz.

— Ben aşkımı feda edemem Emel Hanım. Bana verdiğiniz ıstırap yetişir artık.

Doktorun sıkı tedavisiyle epeyce iyileşmiş olan Adnan ısrarım üzerine razı oldu. Ona bir mektup yazdırttım. Bu mektuba ben de bir iki satır ilâve ederek kocasının hasta olduğunu yanında bulunmak üzere gelmesini anlattım.

Raifi kandırmak güç olmadı. Kendisine rica ettim:

— Emel Hanım, dedi. Maalesef şimdiye kadar âdeta onların casusu idim. Aile rabıtamız vardır. Gece yarısı hareket eder, alaca karanlıkta Mersine varırım. Razi olursa kendisini alırsın buraya getiririm. Fakat bu işi ben yapmış olmıyayım.

Kendisini temin ettim. Raif gitti. Ertesi gün, sabaha karşı bir motor sesi duydum. Sadri de Adanadaydı. Evin içinde başka erkek olmadığı için bana haber verdiler. Kapıya indim. Raif:

— Benim Hanımefendi, misafirimiz var, diyordu.

Kapıyı açtım. İçeriye köylü kıyafetinde, başı örtülü bir kadın girdi. Girer girmez başındaki bürüğü sıyırdı. Gözlerinin kızarmış, yüzünün solmuş olmasına rağmen karşımda sanki bir ayna vardı da

kendimi görmüştüm zannettim. Beş altı yaş büyüğüm, ablam, biraz daha zayıf, hırpalanmışım ve uzun boylumdu.

O da bana bakıyordu. Derin bir hayret içinde, içerileri dopdolu gözlerle, âdeta korkarak bakıyordu.

Birden iki iri yaş tanesi soluk yanaklarına indi ve başını çevirdi:

— Raif Raif beni geri götür.

Kendisinden daha genç, daha toplu ve belki biraz daha güzel olmaklığım ümidini kırmış, yerinin çoktan tutulduğunu düşünmüştü.

Bana düşeni yaptım ve kendisine yaklaşıp:

— Kocanıza sahip olunuz, onu kurtarınız Enise Hanım, dedim.

Beraber yukarıya çıktık. Onu hemen kocasının yanına bıraktım. Soyunduğu zaman, çektiği kedere, ıstırapa ve ayrılığa rağmen çok güzel bir endamı ve olgunluğu olduğunu gördüm.

Mütemadiyen o bana bakıyor, ben ona bakıyordum. Belki kız kardeşler olsaydık bu derecede benzemezdik.

Kendisine ikram ettiğim yatağının üstüne oturdu. Elleri yüzünde hıçkırarak ağladı. Kocasının kendisini kabul etmeyeceğini düşünüyordu. Bu arada bana evlenmesini anlattı. Mollabeylerin ailesini iyi bildiği için babası vermek istememiş. Kendisi kaçmış. Bu köşüye gelip kapanmışlar. Fakat evlenir evlenmez Adnan hastalanmış. Bu hastalığın nereden geldiği bir türlü anlaşılamıyormuş. Mollabey bir evlât sahibi olmalarını istiyormuş. Adnan biraz iyileşince kendisi hastalanmış. Ömürleri hep bu hastalıkla geçiyormuş. Nihayet bu yüzden kendisini ayırmışlar. Adnan zalim bir baba elinde kalmış. Kendisine daima genç genç kızlar getirilmiş. Raif vasıtasıyla bunları haber alıyormuş. Şimdi ailesine haber vermeden kaçmış. Geriye dönmeğe de yüzü yokmuş. Adnan son defa kendisine bir daha yüzüye gelebileceklerini ve kendisini seviyorsa bir başkasiyle evlenmesini rica etmiş. Daha sonra işte Raifin getirdiği mektup üzerine duramamış.

Bütün bunlara gözyaşları ve hıçkırıklar karışıyordu. Henüz gençti. Daha otuzuna gelmemişti. İyi bir tahsil gördüğü de anlaşılyordu.

Ertesi gün Mari ile doktoru dışarıya çağırttım. Adnanın kahvaltısını Enise Hanıma verdik. Titriyerek, tıkanarak içeriye girdi. Kapıyı çekip kapatmıştım. İçeriden bir çığlık koptu:

— Enise, Enise.

Bu bir sevinç çığlığı değil, bir yesin ifadesiydi. Kadın haykırarak ağlamağa başladı. Eski kocasının boynuna sarılmış:

— Adnan, Adnan beni kovma, ben senin Enisen değil miyim? diyordu.

Bir müddet sonra ben içeriye girdim. Gülerek:

— Allah bahtiyar etsin, dedim.

Bu sözle Adnanın hakkındaki bütün ümitlerini kırmıştım. Bana düşman gibi baktı. Dişlerini sıktı ve:

— Ömrüm varsa, dedi.

(Arkası var)

SİZE SUNU KATTI OLA.
RAK SÖYLÜYORUM.
İSYANA KALKAN, BENİ
DEĞİL DE AMİRALİ DİN-
LEYENİ GEBERTECEĞİM.

54

DÖRT TOPLU BİR GEMİM YAKINDA
LİMANA GELİYOR. ŞİMDİ BENİ KRALİÇA-
NIN MAHPUS BULUNDUĞU YERE GÖTÜ-
RÜN.

ADALAR KRALİÇESİ

SÖylediklerinin
DOĞRU OLUP OLMA-
DİĞİNİ SONRA AN-
LIYACAĞIZ.

ADA KOMUTANI!
BÜYÜK BİR ANAHTAR
İLE KULEYİ AÇTI

ŞİMDİ BENİ
YALNIZ BIRAK.. ONUNLA YAL-
NIZ BULUŞMAK İSTERİM

MAHPUS KADININ KRALİÇA
OLDUĞUNU BİLMİYORDUM.
AMİRAL ONU SİZİN GÖNDER-
DİĞİNİZİ SÖYLEDİ

SEVGİLİM... KRA-
LİÇAM... NERE-
DESİN?

YATAĞINA UZANAN ROZİTA
FIRLADI VE KRALIN KUÇAĞI-
NA ATILDI

GÖZLERİME İNANA MIYO-
RUM.. SEN HA?

HAYRET.. İÇİMDE HİÇBİR HEYE-
CAN YOK.. HALBUKİ KRALİÇAMA
KAVUŞTUM SEVİNSEM YA..

NEDEN GELMEKTE BU KA-
DAR GEÇİKTİN.. DEMEK U-
ALCAK HERİFİN OYUNUNU Nİ.
HAYET ANLADIN. EĞER ONU
ASMA DİNSA TIRNAKLARIMLA
DİDİRLİYECE-
CEĞİM

HAPİS HAYATI SİZİ
NE KADAR DEĞİŞ-
TİRMİŞ.. HALBUKİ
NE MÜŞFİKTİNİZ..

ÇEK TİĞİM
AZAPLAR
BENİ BÖYLE
KÖTÜ RUH-
LU YAPTI.

SENİN BENZERİN OLAN
KADINI DÜŞÜNÜYDÜM
TÜYLERİM DİKEN DİKEN
OLUYOR.

DOĞRU
SÖYLE..
ONU HİÇ
SEVME
DİN Mİ?

HAYIR SEV-
GİLİM..
SEVMEDİM..

GONTRAND
SENİN ATEŞİN
SÖNMÜŞ.. BU
NE İSTEK-
SİZLİK

ARKASI VAR

MİSAFİR

Yazan: M. YAMAN

Krpuz muayene eder gibi başını elleri arasına almış, öne doğru eğilmiş, pis pis düşünüyordu.

Elimi omuzuna koydum. İçleri kanlı gözlerle bana baktı. Güçlülkle doğrulmuştu.

— Kan tepene çıkmış, dedim. Doğru dur yahu. Hem burası Gazino. Herkes sana bakıyor.

Dünyaya metelik vermiyen bir hali vardı. Anladım ki canının bir sıkıntısı var. Yaklaşan garsona seslendim:

— Soğuk bira getir iki tane.

Ağzını bıçak açmıyordu. Sandalyenin arkasına astığı ceketinin cebinden paketini çıkarttı. Birer tane yaktık. Biralarda geldi. Köpüklü köpüklü birer bardak içtik. Gazino tenhaydı. Herkes sayfiyede olduğu için akşamları şehir gazinoları tenha olur. Biralarda bitince sordum:

— Memduh, sen bu yıl yazlığa çıkmadın mı?

Ağzından baklayı çıkarttı:

— Çıktım, hay çıkmaz olaydım.

— Neden canım?

— Sorma başıma gelenleri.

Birer bira da o ısmarladı. Sigaraları tazeledik ve anlattı:

Bütün kış kapalı yerde yaşıyorlar, çocuklar hava alsın dedik de kahrolası Adaya gittik. Eh plâjı var, temiz havası var. Benim için gidip gelmek güç olacak ama evlât hatırı için çekilir, dedik. Kırdık, sattık, savdık çampların arasında müstakil bir köşk tuttuk. Neme lâzım, ilk ay çok iyi vakit geçirdik. Fırsat buldukça erken dönüyordum. Mayoyu evde giyip cebime bir havlu sokarak karanlıkta banyoya da gidiyordum. Dedğim gibi ilk ay çok istifade ettik. Fakat sen misin eden? Bir akşam bahçede yemek yiyorduk. Bahçe kapısından alay malay birileri girdi. Bir de baktım bizim Vahdeti. Yanında bir kadın, bir ihtiyar kadın, kendi karısı ve üç de çocuk. Gelene ne denir? Biz de buyurun dedik. Karımla onları tanıştırdım Allah ne verdiyse buyur ettik. Karınlarının tok olduğunu söylediler ama çocukların halinden anladım ki hepsi zil. Vahdeti özür diledi:

— Memduh Bey kardeşim, bu pek münasebetsizlik oldu, fakat bizi davet eden arkadaşları evinde bulamadık. Gelmişken sana da uğrıyalım dedik. Son vapurla gideriz.

— Öyle şey mi olur, dedim. Gece yarısı takış tokuş nereye gideceksiniz. Büyük hanım çok yorguna benziyor. Çocuklar da uyukluyorlar. Artık yarın gidersiniz. Pek eşyamız yok, kendimize göre getirdik ama bir gece için ne olacak. Hem hava sıcak. Geceler kısa. Nerede olsa olur insan.

Kaldılar o gece. Sabahleyin ben veda ettim. Yine buyurun filân dedim gittim. Akşama döndüğüm zaman Vahdetiyi iskelede gördüm:

— Senin hanım bırakmadı, dedi. Valde de biraz rahatsızlandı.

Yüksünmedim. Misafir bu. Eve vardım. Karı bulup buluşturup tatlı yapmış, dolma doldurmuş, ben de bir kasa bira ısmarladım. O geceyi de geçirdik. Fakat sabahleyin giderken bizimkine fısladım:

— Kalınız filân deme sakın. Git de deme. İki gecedir bahçe şezlongunda yatmaktan belim ağrıdı. Hem biliyorsun ki köşkün yazlığını vermek için borçlandık. Kendi karınımızı doyurmaktan âciziz. Bir de misafir besliyemeyiz. Bende para yok. Toptan aldığımız erzak da bu ayı ya çıkartır ya çıkartmaz. Hani bunun eti, hani zerzevatı?

Yine güler yüz gösterdim. Vedalaştım. Akşam döndüğüm zaman bir de ne bakayım, evden bir doktor çıkıyor. Fena halde meraklan-

dım. Benim küçük anlattı. Büyük hanımın kum sancısı varmış. O tutmuş.

Allah rahat vermeyince vermez işte. Kadına geçmiş olsun, dedim. Bu defa Vahdeti özür bile dilemedi. "Mukadderat" dedi. Lâkırdıyı uzatmıyayım yıllık iznini almış olan Vahdeti iki gün sonra, ben giderken:

— Kardeşim, dedi. Bir yerde alacağım vardı, alamadım. Sen bana on beş, yirmi lira kadar bir para ver de ay başında hemen öderim.

Fena halde sıkıldım. Artık vazivetimi açık açığa anlattım. Ay sonuna kadar idare edeceğim sigara ve kahve param olan beş lirayı verdim. Uzun uzun teşekkür etti. Zar zor annesini o gün götüreceğini söyledi.

Akşama döndüm, yine evdeler.

Tabii niçin gitmediklerini sormadım. Yedik, içtik, ihtiyarın önüne yemek götürdük. Gece rahat bir döşek hasreti içinde uyumağa çalışırken çığlıklar duydum. Bizimki de kalktı. Yukarı kata çıktı. Sonra telâşla indi:

(Arkası 14. sayfada)

93 Viktor Hügonun BÜYÜK ROMANI

14

BİRAZ SONRA KLEYMOR'DAN BİR SANDAL AYRILDI. İÇİNDE İH. TİYAR YOLCU VE GÖNÜLLÜ ER VARDI.

ÇABUK AĞILDILAR. KÜÇÜK KAYIK BÜYÜK DALGALARIN ARASINDA GİZLENEREK İLERLİYORDU.

KRALIN ASKERLERİ... BAYRAĞI ÇEKİN. BU SON SABAHİ MİZ.

BU SIRADA KLEYMOR KORVETİNDE..

VE "YAŞASIN KRAL" NARALARI ARASINDA KLEYMOR İLK TOPU ATTI.

BU SESLERE KARŞI KADIR GALARDAN GÜR BİR SES ÇE. VAP VERDİ: "YAŞASIN CUMHURİYET."

VE, SANKİ DÜNYA BATIYOR. MÜŞ GİBİ BİR GÜRÜLTÜ KOCA OKYANOSU KAPLADI.

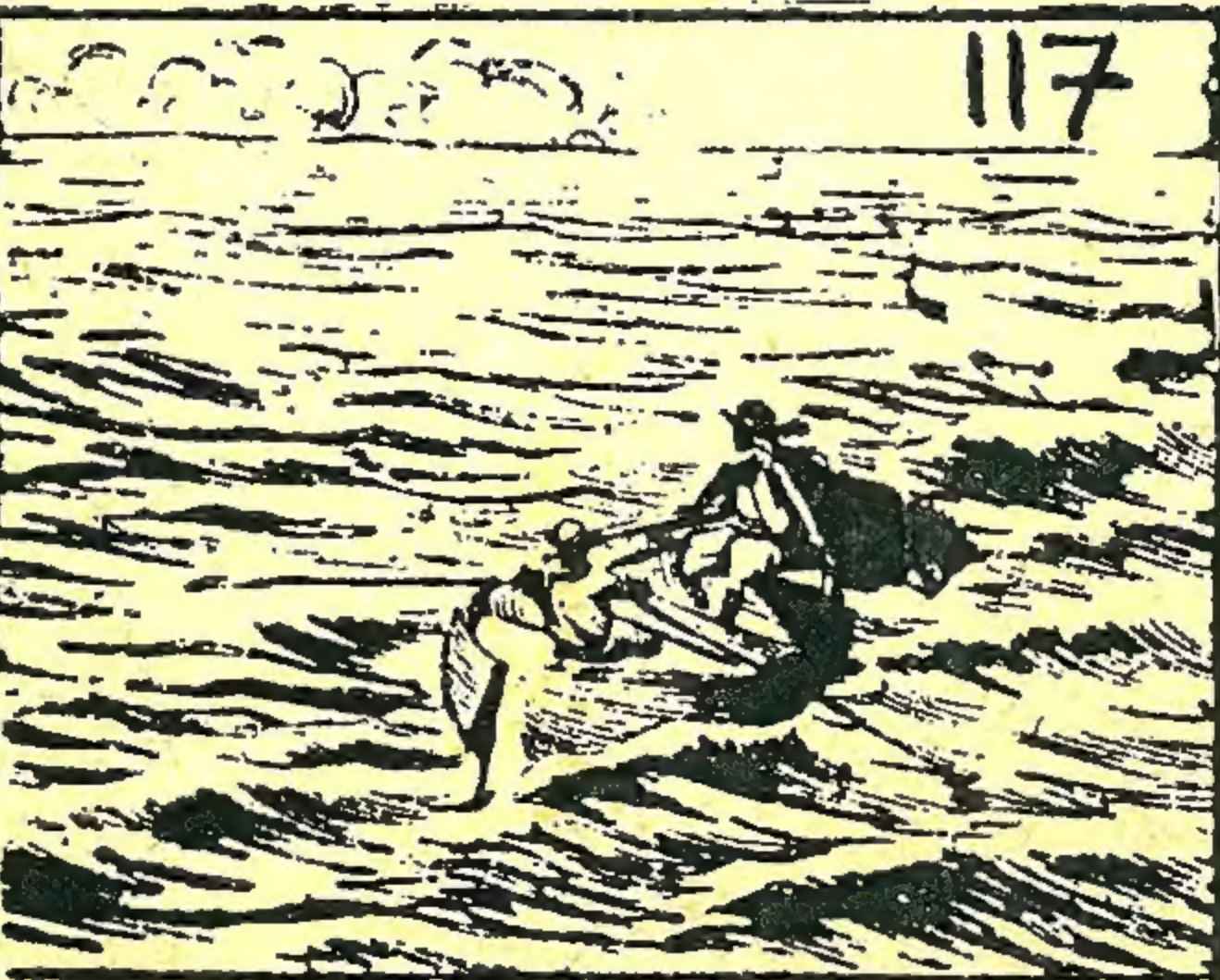
YÜZLERCE TOP HEP BİRDEN KLEYMORA ATEŞ ETTİ. BİR DEN DENİZ KARIŞTI.

KLEYMOR'DA BOŞ DURMU YOR, DOKUZ TOPUNU DUR. MADAN ÇALIŞTIRIYORDU. BU BİR ANA BABA GÜNÜYDÜ.

İLK PLANDA KORVETİN SİYAH YÜCÜDÜ ARKADA KIP KIRMIZI BİR ATEŞ ÇENBERİ.

BU SIRADA KAYIK, DALGASIZ, BİR RE GELDI. TOP ATEŞİN DE İRTULMUŞLARDI.

DÜŞMANDAN KURTULDULAR FAKAT AÇIK DENİZİN ORTASIN. DAYDILAR VE YALNIZ KÜREKLER..

BEN KURŞUNA DİZ DİRDİĞİN TAYFANIN KARDEŞİYİM. VARDI. GÜN İŞİDİ. KÜREK ÇEKEN TAYFA İHTİYARA DİK? BAKTI. ARKASI VAR.

FIRTINA KAPTAN

9

YAVAŞ YAVAŞ ŞEHİRİN YANINA GELDİLER. HER YER TUTULMUŞTU. HİYLE YAPIP NÖBETÇİLERİ BİRBİRİNDEN AYIRMAI VE ÜSTLERİNE QULLANMAYI DÜŞÜNDÜLER.

OLDU.. TAM İSPAN YOLA BENZEDİN.. AKTÖR OLSA BU KADAR KILIK DEĞİSTİREMEZ

HEY ARKADAŞLAR CENUP KAPISINA HÜCUM ETTİLER. SIKIŞTIK.. YETİŞİN..

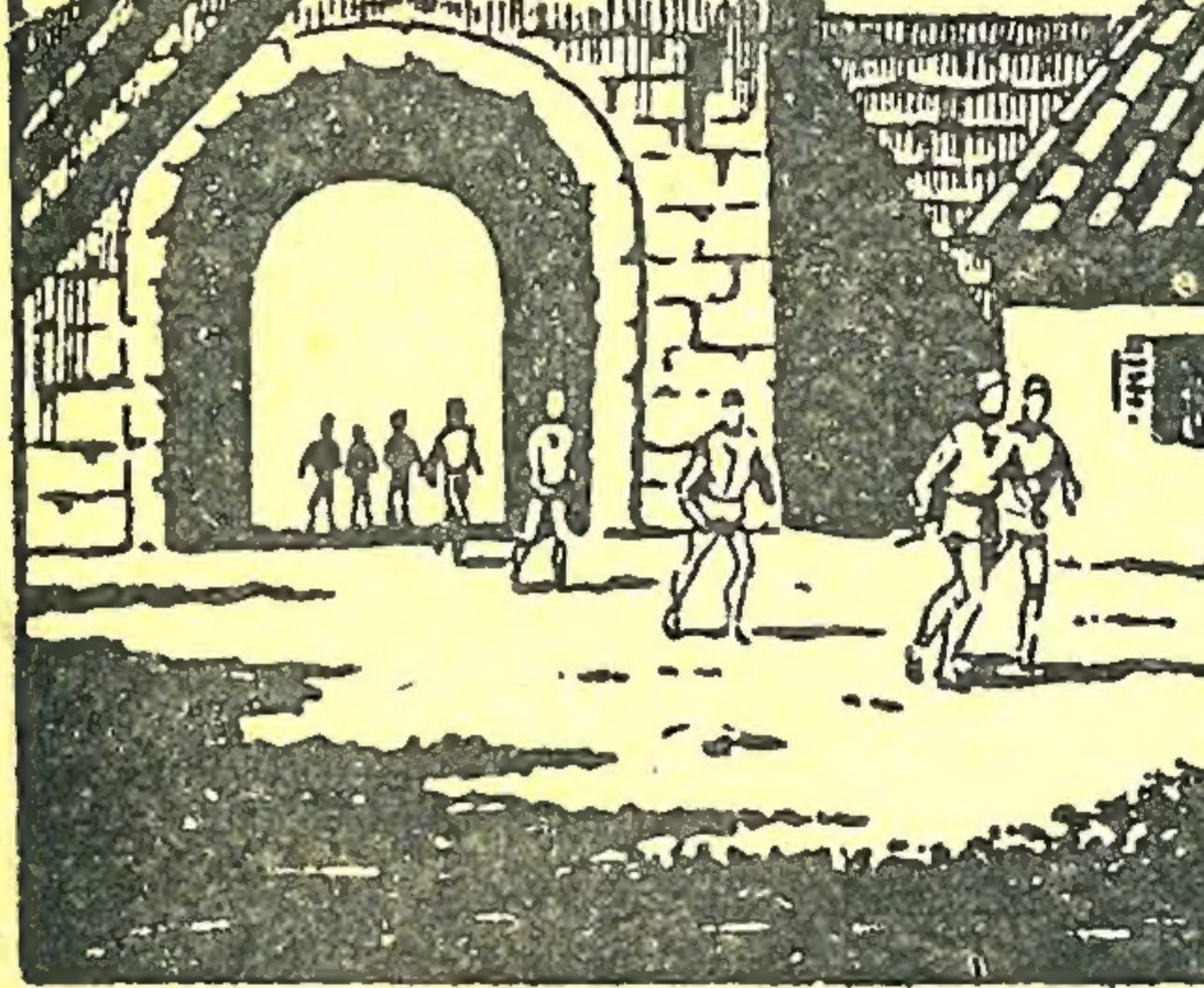
KOCA KAPIDA İKİ NÖBETÇİ KALDI.

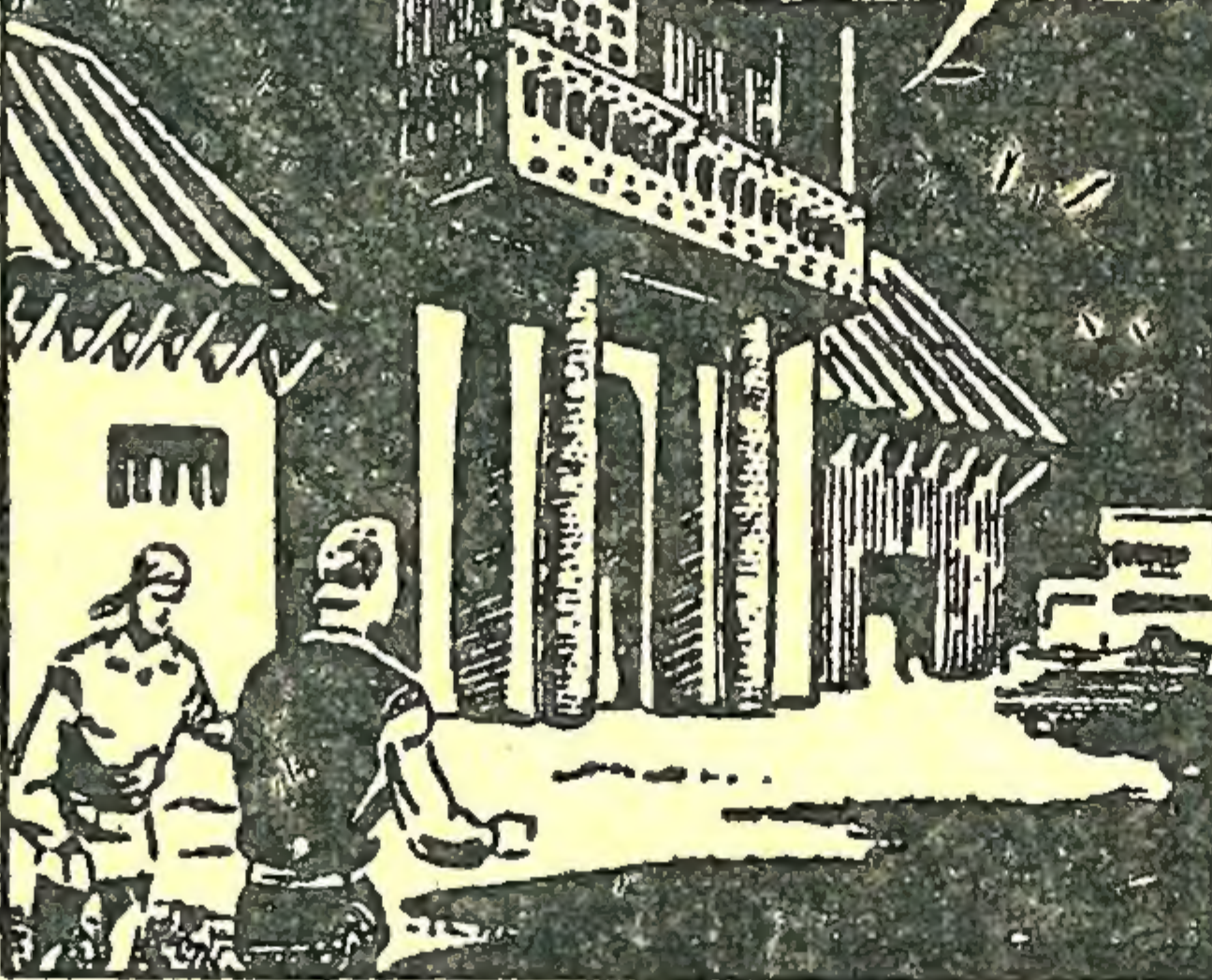
JE TABİİ FIRTINA KAPTANLA ARKADAŞLARI BU İKİ NÖBETÇİYİ HAKLAYINERDİLER

VE ŞEHİR, BU KAPIDAN SIZAN KORSANLARLA DOLDU.

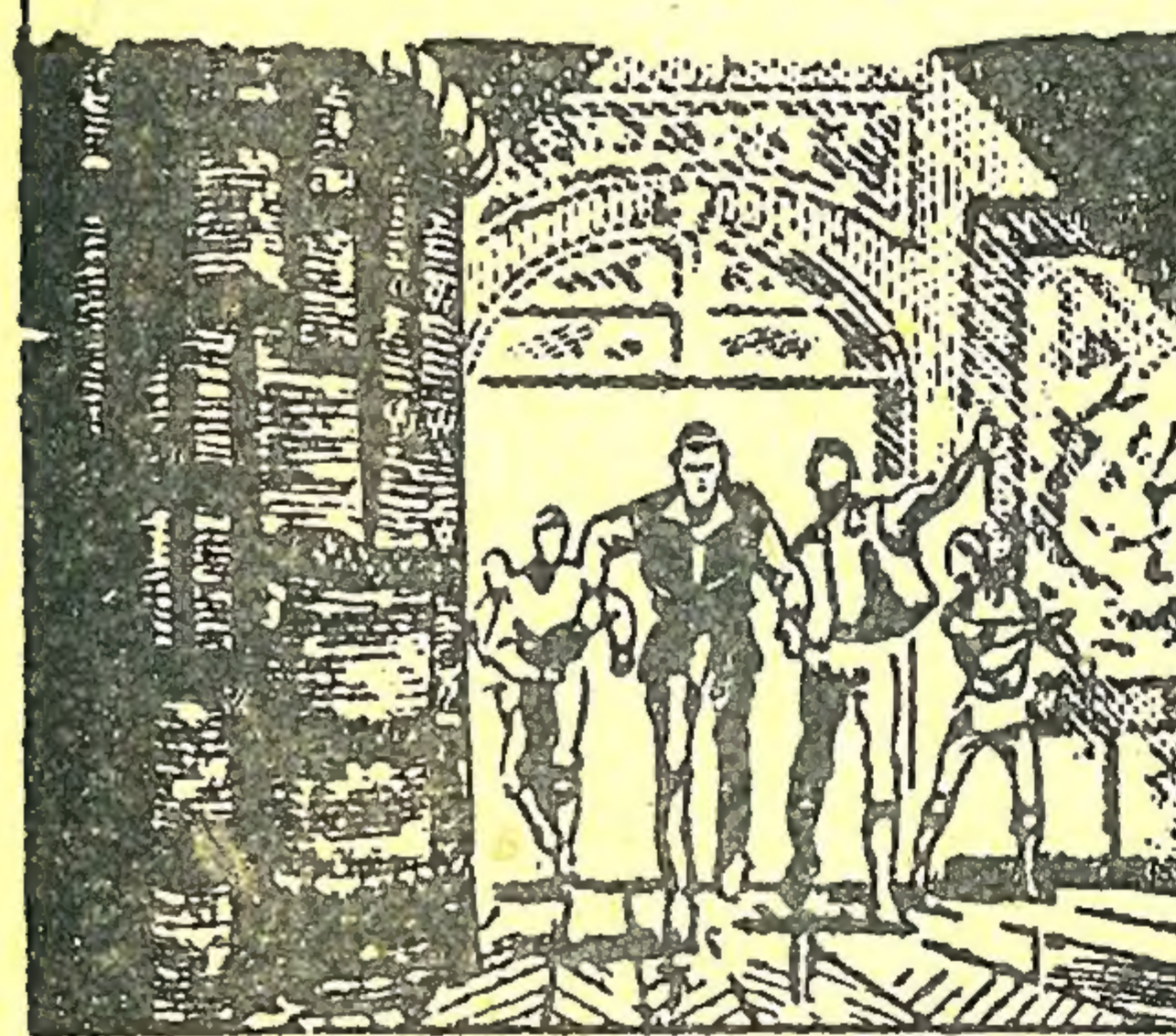
BÜTÜN YOLLARI TUTUNUZ. İŞTE VALİNİN KONAĞI. DALGA GEÇMEYİN

BANA BAKIN.. İSPANYOLLA RA PEK ÇOK OLDUĞUMUZ HİSSİNİ VERMEK İÇİN GÜRÜLTÜ YAPIN

BİR AVUÇ KORSAN BAĞIRA ÇAĞIRA SARAYA ÜŞTÜLER

HEPSİNİ BAĞLAYIN.. GİK DİYENİ GEBERTİN.. NE VARSA TOPLAYIN..

FIRTINA KAPTAN VALİYİ ARAMAĞA KÖYÜLDÜ..

FIRTINA KAPTAN İSPANYOLLARA AIT MERİDAYI YAĞMAYA GELDİ. MERİDAYIN ZENGİNLİĞİ DİLLERE DESTANDI.

MUHAFİZ KİT'A KOMUTANILUY. KUDAN UYANDI. ALIK ALIK: "NE OLUYOR?" DİYE BAKTI.

KÖPEK FRANSIZ ÇENENİ TUTTI. NE İSTİYORSUN? KİLİNGLAR ÇATIŞ. ÇENENİ TUT. AĞZINI AÇMA.. DİLİN GİDER HA..

ÇABUK DUA ET.. YOLCULUĞUN YAKIN.. YER YÜZÜN DEN GÖRÜYORSUN

GİZLİ KUVVETLER
(4. sayfadan devam)

Bayan Kolebruk kızını mutfağa götürdü, kapıyı kapattıktan sonra yavaşça geri döndü. Ronni her zaman Ambroz'un oturduğu arkalıksız iskemleye yerleşmişti.

Kristin'in mutfağa girdiğini görünce ayağa kalktı. Kız onu yakından hiç görmemiş olduğu için hayrette kalmıştı. Böyle güzel bir adama şimdiye kadar hiç raslamamış ve Evi'nin böyle birine gönül vermesine de hak vermişti.

Ronni evvelâ onun elini sıkıyarak yavaşça:

— Bayan Kristin siz misiniz? Dedikten sonra elini uzatarak sıkı Kristin böyle samimi bir şekilde elini sıkarak bu gençle tanıştığından dolayı memnun olmuştu ve memnuniyetinden âdeta kızarak:

— Evet adım Kristindir. Siz de Ronald Morelsiniz değil mi? Hakkınızda Evi'den çok şeyler duymuştum.. dedi.

— Evi'den mi? Ha, evet, evet öyleya... Maşallah annenizi çok sıhhatli buldum. Herhalde çok, çalışıyor ve fazla yoruluyor. Kadınların bu kadar fazla iş görmesi hiç doğru değildir.

(Arkası var)

MİSAFİR

(13. sayfadan devam)

— Aman Memduh misafir hanım doğuruyor, çabuk ebe bul.

Gece yarısı oradan oraya koştum. Yazlığa gelmiş bir lâvta buldum. O gece sabaha karşı bir kız dünyaya geldi. Ertesi gün de gözaydına gelenler sükun etti. On kişi geldiyse ikisi yatıya kaldı. Zavallı karım bir yandan şerbet kaynatır, bir yandan misafir karşılar. Hepimiz şaşkına dönmüştük. Lâvtanın parası, doğum malzemesi benden. Üstelik akrabalarından birkaç hanım da lohusanın kırkı çıkıncaya kadar kalmak üzere köşke yerleştiler. Bize kuru tahtalar kısmet oldu. İki gün daha dişimizi sıktık. Üçüncü sabah karnı, iki çocuğu aldık. Vahdetiye de bir Allahaismarladık dedim. Biz ayrılırken Vahdeti:

— Ayıp oldu vallahi, diyordu. İşte böylece Adadan ayrılarak Nişancadaki ivimize döndük.

★

Kendimi tutamadım, kahkahalarla güldüm. Memduh içini çekti:

— Ve sonra, dedi. Dünden itibaren Adadaki bakkal, kasap gibi esnaf daireye müracaatla beni aramağa başladılar. Vahdeti benim hesabıma Ada esnafına üç yüz elli lira kadar bir borç yapmış. Telefonla vaziyeti kendisine söylediğim zaman da "Sen öde, ben sana taksitle veririm kardeşim" dedi.

— Hay Allah senin müstahakını versin, dedim. Hiç de mi yüzün tutmuyor.

Dolu gözlerle melûl melûl baktı ve:

— Ne yaparsın, yaradılış, dedi. Fakat bir daha yazlığa gitmek mi? Tövbeler tövbesi.

BİN BİR ROMAN

Her hafta çarşamba günleri çıkar hikâye ve roman mecmuası

ADRES: TÜRKİYE YAYINEVİ,

Ankara cad. No: 36 - İstanbul

ABONE: Yıllığı (50 sayı) 12 lira

6 aylığı (25 sayı) 6 lira

Sahibi: TAHSİN DEMİRAY

Yazı işlerini fiilen idare eden:

CELAL DEMİRAY

Basıldığı yer: TÜRKİYE BASIMEVİ

ARKASI VAR

Kalb Kalbe Karşıdır!

Bircocuk fotoğrafı!
Bu muhakkak Floradan
olmuştur. Yoksa o bura-
ya boşuna gelmemiştir.

Çok müthiş bir şey bu! Corc
Çocuğa bayılır. Bunu muhak-
kak teşvil ettirecektir.
Acaba benden
de ayrılır-
mı?

KENDİ DURUMUNU TEHLİ-
KEDE GÖREREK KORKU
İLE ETRAFINA BAKINIR.
HİÇ OLMASSA HAKİM KEN-
DISİNE YÜKSEK BİR NAFA-
KA TEMİN EDER AMA
BU GÜZEL VE LÜKS EV-
DEN AYRILMAK MEC-
BURİYETİ VAR. BÜTÜN
BUNLAR FLORANIN OLA-
CAK! VIOLETİN HİL-
KÂR KAFASI ÇALIŞ-
MAGA BAŞLAR.

FOTOG-
RAFI YA-
VAŞÇA
CÖRCÜN PA
PARMAK-
LARI ARA-
SINA KO-
YAR...

Bosanmıya asla razı olmi-
yacağım! Daha iyisi...
Evet daha iyisi Floraya
bir aylık bağlamasıdır.

ERTESİ SABAH METROPOL OTELİNDE...

Kapı vuruldu! Muhak-
kak gelen
Corc'tur.

FA-
KAT
GELEN
CÖRC
DEĞİLDİR,
SARKICI
MORENODUR.

Matmazel se-
refinize söyle-
diğim sarkıyı be-
yenip beyenme-
diğiniz öğrenme-
ğe geldim. Herkes
size bakıyordu.
Bir zafer oldu bu.

Çok rica
ederim sinyor
Moreno beni
rahat bırakın.
Rahatsızım...

FLORA KAPİYİ KAPAMAK İSTERSE DE MORENO BUNA MANİ OLUR

BİNBİR ROMAN

Mişte Moreno bir matmazel sizi arıyor! Odanıza çıkmak istedi.

Bir Matmazel mi? Güzel mi bari?

Evet Mister?

İsittiniz mi matmazel? Güzeller kendi ayakla- rı ile gelirler! Yalnız siz çekiniyorsunuz. Ne ise sonradan tekrar gö- rüşürüz.

MORENUN ODASINDA..

Ooo. Senora Violet Ferraski!..

Mister Moreno! Bu ziyaretime şaşmadınız mı?

Karşımda Güzel bir bayan görün- ce şaşırandan değilim ben! Buyurun rica ederim...

Moreno ben Buraya cazibe- nize kapılıp gelmedim. Sizden bir yar- dım istiyorum.

Size yardım mı? Memnu- niyetle! Söyleyin?

Bu kadar uzun değil canım. Dün gece sere- sine okuduğunuz kızdaki beni kurtarın kafi.

Bende buna karşılık.. İki üç bin dolar teklif etsem.

Katiben! Hele bes Altı bin olursa fak- lak bile Atarım! Ne yapacağım söy- leyin?..

MORENO VIOLETİN SÖY- LEDİKLERİ- Nİ DİNLER VESONRA UZATILAN ÇEKİ CEBİ- NE YERLES- TİRİRKEN: "BUNUSİZİN HATIRINIZ İÇİN YAPA- ÇAGIM" DER.

O GECE VIOLET GÖRÜŞÜM YANINDA UYURKEN..

Dikkat yavrum! Siki- tutun!.. İleri gitme dü- seceksin!.. İmdat..

Violet uyan- Nen var?

